

تصویر ابو عبد الرحمن الکوردی

کتیب سومانی سیران میسر

نودسہ ر: ہستاد مطہری

وہ کثیر: قدر بڑھ سہ کما

کتیب سوتانی ئیران و میسر

نووسەر: ئوستاد مطهری
وهرگیر: عهزیز ههسه‌نخالی

Handwritten scribbles and marks at the top left corner.

Handwritten signature or mark in the upper center, featuring a circular element and stylized script.

انتشارات صدا و سیما، جمهوری اسلامی ایران

تهران، خیابان استاد مطهری، نبش خیابان دکتر مفتاح، ساختمان جام جم.

چاپ اول: ۱۳۶۳

حروفچینی: لاینوترون انتشارات سروش

این کتاب در سه هزار نسخه در چاپخانه تک چاپ و صحافی شد.

همه حقوق محفوظ است.

شه پولي راگه ياندن

لهو مهبهستانه‌ی که پيوسته سهارهت به پيوه‌ندی نيوان ئيسلام و ئيران باسی لي بکري، مهبهستی کتيب سووتان له ئيران بو به دهستی موسولمانه کان که زال بوون به سهر ئيران دا.

نزيکه‌ی نيو سه‌ته‌يه که بهرژدی له سهر ئهو مهبهسته دمرؤن و وتار بلاو ته که نه‌وه. ئهو درويه وه‌ها، راسته‌قينه نيشان دراوه که له کتيب سهره‌تايی يه کان و، نيوه‌ندی و، زانستگه‌يش - که نايی جگه له مهبهستی راستو دروست شتيکی تر له واندا باسی لي بکري و، نايی شتي رون نه کراوه وه ئاوته‌ی زهين و بيرى ساکاری منالان و دهرس خوينه کان بکري - باسی لي کراوه.

ته گهر ئهو به سهر هاته - له رواه‌تی ميژويی دا - راستو باوهر يی کراو بيتو موسولمانه کان کتيبخانه يا کتيبخانه کانين له ئيران و ميسر ئاور تی بهر دايی، ته کري بگوتري که ئيسلام شيوه و خده‌ی خاپور کردنی بوه، نه‌ک دروست کردن و پيک هينان. به لانی که مموه، ده کري بگوتري که ئيسلام ههر چه‌ند بهرهم هينهری شارستانيتی و فهرهنگيک بوه، به لام رووخينهری فهرهنگ و شارستانيتی تر بوه.

کهوايه، له بهرانبهر ئهو خزمه‌تانه‌ی به ئيراني کردوه، زمره‌رو زيانيشی يی که ياندوه و ته گهر له لايه کهوه «به‌خشنده‌ی نيعمهت» بوه؛ له لايه‌کی تره‌وه، بوته «به‌لا يه‌کی گه‌وره».

لهدور و بهری ئهو مهبهسته که به راستی له ئيران دا، کتيبخانه هه‌بوون و کانگه‌ی زانستو فيرگه‌ی وه‌ک مده‌ره‌سه‌ی سهره‌تايی و ناوه‌ندی و زانستگه بوه و

همووی به دهستی موسولمانانی سهرکهوتوو لئاو چوه، شهونده ویزراوه و نووسراوه که بو هیندی ئیرانی که لهو بارهوه ناشارهبان ورده، ورده، وهک بیر و بروایه کی راستهقینه، جیگهی بوخوی کردوتهوه.

وتهی دوکتوریک

چهند سال لهماو بهر ژمارهیهک له مهجللهی تندرست که مهجلله یهکی تهنیا پزشکیه - کهوته دهستم. لهو دا، کورته یهک لهوتاری یهکیک لهوکتورهکانی بهناوبانگی ئیران، له زانستگا یهکی ولاتهکانی روژئاوا نووسرا بوو. لهو وتاره دا، دوا ی ئهوه بهناوهرۆک و مانای شیعرهکانی سهعدی که ئهلی:

«بنی آدم اعضای یک پیکرند» ئیشاره ی کردوه و وتویه: بو یه کهمجار ئهم شاعیره بیرو بروای کومهلی نهتهوه یهک گرتوکانی به دل دا هاتوه، به وتاری خوی بهم چهشنه درێژهی دابوو:

«یونان له رابردوو دا، جیگهی شارستانی و ژبان باشی بوه. فلهاسفه و زانیانی گهورهی وهک سقراطو... بوه؛ بهلام ئهوهی بگونجی به زانستگهی ئهمرۆی دابنن، بهراستی ههر ئهو فیڕگه بووه که خوسرهو - پاتشای ساسانی - دای مهزراند و لهشوش پیتهختی ئیرانی ئهو وهخته، کانگهو زانستگهی کی گهوره، بهناوی «گوندی شاپور»... بوه ئهم زانستگهی به درێزایی چهند سال ههر ماو راههستاو بوو، ههتا لهکاتی هیرشی عهرهبهکان بو ئیران وهک دهزگا، دامهز راههکانی دیکهی ئیمه، له ناو چوو، و ههرچهند ئایینی پیروزی ئیسلام ئاشکرا و پتمو رای گهیا ندوه:

«زانست ئهگهر بێتو لهولاتی چین دهسکهوی، ئهبی ودهستی بخهن»، عهرهبه زال بوهکان، - بهپێچهوانهی دهستووری ئاشکرای پێغمهبری ئیسلام - ههتا کتێبخانهی کومهلایهتی ئێرانیان ئاگرداو تهواوی دهزگا، دامهزراههکانی زانستی ئیمهیان لئاو برد. لهوکاتهوه تا درێزایی دو سهته، ئیران لهژیر دهسهللاتی عهرهبهکان دا، ماوه (١).

ره‌خنه

لهم چه‌شنه و لهم ئاكاره، كه بهی ئاوبردنی هیچ به‌لگه‌یه‌ك، مه‌به‌ستی ئاوا
ئهو‌تری و ئهنوو سری زوړو زموه‌ندن.

ئیمه بهر لهما، دهس کهین به لی‌کو‌لینه‌وه یه‌کی میژویی، و تهی ئهو
که‌سانه‌ی که همر به‌قسه، لیز‌گه ده‌لیلیکیان هو‌نیوه‌ته‌وه، ره‌خنه‌ی زانیاری بگرین،
ولامی ئهو دو‌کتوره به‌ریزه، که به‌م چه‌شنه له‌کو‌ریکی پزشکی جیهانی دواوه، که
به‌روا‌لت زانیاری میژویی ئه‌وانیش لهم دو‌کتوره زیاتر نه‌بوه، عهرز ئه‌که‌م:

یه‌که‌م: دوا‌ی دهوره‌ی یونان و به‌رله دامه‌زرانی زانستگه‌ی گوندی شاپور،
له‌ئیزان، زانستگه‌ی گهوره‌ی ته‌سکه‌نده‌ریه‌ بوه، که ده‌گه‌ل زانستگای گوندی
شاپور، شیاوی هه‌لسه‌نگان‌دن و به‌ران‌به‌ری نه‌بوه.

موسول‌مانه‌کان که له‌سه‌ته‌ی دووه‌می کوچی و بگره‌که‌میکیش له‌سه‌ته‌ی
هه‌وه‌لی کوچی‌دا، ده‌ستیان کردوه، به‌وهر‌گرتن و وهر‌گیرانی به‌ره‌مه‌ زانستیه‌کانی
بیگانه‌ به‌زمانی عهره‌بی؛ تاراده‌یه‌کی زوړ له‌شو‌ینه‌وارو ئاساری ته‌سکه‌نده‌رانی
که‌لکیان وهر‌گرت. دریزه‌ی ئه‌مه له‌کتیبه‌کانی سه‌باره‌ت به‌م مه‌به‌سته، ئه‌گونجی
وه ده‌ست بخه‌ین.

دووه‌م: زانستگای گوندی شاپور - که‌زیاتر کانگه‌یه‌کی پزشکی بوه -
چکو‌له‌ترین سه‌ده‌مه‌ی له‌لایهن عهره‌به‌کانی سه‌رکه‌وتووه‌وه نه‌دیوه و تاسه‌ته‌ی
سی‌هه‌مو چواره‌می کوچی به‌زیانی خو‌ی دریزه‌ی دواوه. دوا‌ی ئه‌وه، که کانگای
گهوره‌ی زانستی به‌غدا، دامه‌زرا، زانستگه‌ی گوندی شاپور چرای ده‌سه‌لاتی
کو‌ژاوه‌و که‌م که‌مه له‌ناو چوو. خه‌لیفه‌کانی^۱ عه‌بیاسی، به‌ر لهما، به‌غدا بی‌ته
کانگای زانست، له‌وجودی ته‌ستیره‌ ناسان و پزشکیانی ئهو گوندی شاپوره، له
ده‌زگای خو‌یان‌دا، که‌لکیان وهر‌گرت، ابن‌ماسویه‌ کان و بختیشوع کان، له
سه‌ته‌ی دووه‌م و سی‌هه‌می کوچی له‌و زانستگه‌یه‌ دهرس خو‌یندیان ته‌واو بوه؛ که
وابوو، ئه‌م قسه‌یه که زانستگای گوندی شاپور، به‌ده‌ستی عهره‌به‌ زال بوه‌کان له‌ناو
براوه، ئهو په‌ری بی‌خه‌به‌ریه.

سی‌هه‌م: زانستگای گوندی شاپور زانایانی مه‌سیحی - که سه‌باره‌ت به‌ ئاین و

(۱) راست‌ترو جواتر ئه‌ویه «پاتشا»یان بی‌لین تا «خه‌لیفه».

نه تموه، سمر به مهلبندو حموزهی رووم (انطاکیه) بوون - ههلیان دهسوورانندو کاروباریان بهریوه دهبرد، روچی ئهم زانستگایه، مهسیحی روومی بوو، نهک زمردوشتی ئیرانی. ههلبت ئهم زانستگایه له روالمت، جوغرافیایی، ولهباری سیاسی و شارستانی سمر به ئیران و پیوهندی له گهڵ ئیران بوو، بهلام روحو ههناویک که ئهم زانستگایهی بهدی هینابوو، ههناویکی دیکه بوو، که له پیوهندی سمر که کانی ئهم زانستگایه، بهدمزگای غهیری زمردوشتی سمرچاوهی ئهگرت. همر وه کوو هیندی له کانگاکانی زانستی دیکه، له (ماوراءالنهر) هه بوون که له ژیر هو و هیزی بودائیه کان دامهزرا بوون.

دیاره روچی گهلی ئیران روچیکی زانستی بوه، بهلام رژیمی موبهدی زمردوشتی داسهپاو بهسمر ئیران، لهدورهی ساسانی دا، رژیمیکی دژی زانست بوو تا همر رادهیهک که ئهم روچه زال بوه، بهرگری له پهره گرتی زانست کردوه. ههر بهم دهلیله باشووری روژئاوایی و باکووری روژ ههلاتی ئیران، که لهدهسهلاتی روچی ئایینی موبدان، دوور بوه، فیر که و زانستی جورا وجوری تیدا بوه و لهجیگاکانی دیکه که ئهم روچه زال بوه، داری زانست ههلی نهداوه.

چوارهم: ئهم دوکتوره، بهریزه، که وهک هیندی کهسی تر، بهچهشنی مهلی تووتی، لاسایی خهڵک ئهکهمنهوه و ئهڵین: «زال بوه کانی عهرمب کتیبخانهی کومهلایهتی ئیمهیان ئاگر داوه و تهواوی دهمزگاکانی زانستی ئیمهیان له ناوبردوه»؛ باشتتر ئهوه بوو، روونیان بکردایهوه، که ئهو کتیبخانه کومهلایهتیه، له کام جیگا بوه؟ له ههممندان بوه؟ له ئیسفههان بوه؟ له شیراز بوه؟ له ئازمربایجان بوه؟ له نیشابور بوه؟ له تیسفون بوه؟ له ئاسمان بوه؟! له ژیر زهوی بوه؟! له کام جی بوه؟. چلونه، که ئهوان و کهسانی دیکه وهک ئهوان، که ئهم وتانه دووپاته دهفهر موونهوه، له کتیبخانه یهکی کومهلایهتی - که ئاگر دراوه - ئاگادارن، بهلام، له جیگه یی خهمرن؟!.

نه تنیا، له هیچ بهلگهیهک ئهو جوړه مهبهسته ناو نهبراو، بهلکو ههر چهند بهسمر هاتی داگیر کردنی ئیران و رووم بهوردی و روونی نووسراوه، نیویک له کتیبخانه یهکی ئیران، چ ئاگر درایی و چ ئاگر نه درایی، له هیچ بهلگهیهکی میزویی دا نیه.

بروای دوکتور شه‌فەق

لەناو نووسەرانی کتیبەکانی ئەمەیی و میژویی و جوغرافیایی دەرسی، بوپۆلی ناوەندی (دەبیرستانی) که زۆربەیان بەچەشنی بەخشنامە مەبەستی سەرەوێیان دووپاتە دەکەنەوه، خوالی خوشبوو دوکتور رمزا زادهی شه‌فەق - که پیاویکی زانا بوو، و لەئینسافیش دوور نەبوو - تا رادهیه‌ک چاوه‌دێری ئینسافی کردوه، ناوبراو، لە میژوی ئەمەییاتی پۆلی چوارەمی ئەمەیی دا، لەو باره‌ وه بەم چەشنه‌ ئەنووسی:

«لە دەورە‌ی ساسانی شوینەواری ئایینی و ئەمەیی و زانستی و میژویی لە نووسراو و وەرگیراوموه، زۆر بوه، هەر وه‌ها لەو ئاگاداریانه‌ که‌سه‌بارمت به‌ شاعیران و لاوک و یزانی دەرباری، به‌ ئیقه‌ گە‌یشتوه، واکەر ئە‌که‌وی که‌ وته‌ی رێک (شیعر) بوه‌ و سەرە‌ رای ئە‌مه‌ش، لە‌شیوه‌ی وته‌ی میژو، ده‌کری تی‌ بگه‌ین که‌ شوینەواری ئە‌مە‌یی لە‌ دەورانی پێشوو، زۆر به‌ر ب‌لاو بوه‌. به‌‌لکه‌ تاراده‌یه‌ک، تاییه‌تی دەرباریه‌کان و ئایینه‌کان بوه‌ و له‌به‌ر ئە‌مه‌ له‌ تاخرو ئوخری دەورە‌ی ساسانی، ئاکارو ژیا‌نی ئە‌وه‌ دوو چینه‌، یانی دەر باریه‌کان و ئایینه‌کان، به‌ه‌وی زۆر بوونی چه‌وتی و چه‌په‌لی دەرباریه‌کان و، به‌دی هاتن و په‌یدا بوونی لک‌وپۆی جو‌ر به‌ جو‌ر له‌ ئایین‌دا، پیس بیوو. جا به‌وه‌ ه‌ویه‌وه، ئە‌ه‌وانین ب‌لێن: چ‌ل‌وتایه‌تی ئە‌مە‌یی ئیرایش، له‌کاتی به‌دی هاتنی ئیسلام، گر‌سه‌دار نە‌بووه‌ و به‌ه‌وی چه‌په‌لی ئە‌وه‌ دووچینه‌، ئە‌مه‌بیاتی‌ش به‌رمو نە‌مان دەر‌و‌یش‌ت.

زانست و فهره‌نگ له‌ ناوچه‌ی زه‌ردوشتی

له‌ به‌لگه‌و نیشان، دەر ئە‌که‌وی که‌ له‌مه‌ل‌به‌ندی زه‌ردوشتی، زۆر ه‌ز له‌ زانست و فهره‌نگ و نووسه‌ری نه‌کراوه‌.

جا‌ح‌ظ ه‌رچه‌ند عه‌ره‌به‌، به‌لام لایه‌نگری عه‌ره‌ب نه‌بوه‌. چونکه‌ دژی عه‌ره‌ب زۆری نووسیه‌وه. ئیقه‌ ئیستا وتاری ئە‌ه‌وتان بو‌ ده‌گیرینه‌وه. له‌ کتیبی «المحاسن والاضداد»^۱ دا، ئە‌لی:

«ئیرانیان زۆر ه‌زریان له‌ کتیب نووسین نه‌ده‌کرد، زیاتر د‌لیان به‌ خانوو دروست

کردنه‌وه‌ بوو»

له کتییی «شارستانیی ئیرانی»، نوو سراوهی پولیک له روژ ههلات ناسان^۲ روونی ته کاتهوه: نووسین، له، ئایینی، زهردوشت و له زهمانی ساسانی دا، رمین و برهوی نه بوه.

روون کهروهه کان، بروای تیکرایییان ههیه که ههتا نووسینهوه و زیادکردنی نووسخهکانی ئهویستا، بهرگری لی کراوه و بهربلاو نه بوه، وا دیته بهر چاو که کاتی ئهسکه ندر پهلاماری بو ئیران هیئا، له ئهویستا تاقه دوو دانه زیاتر نه بوه، که یهکیان له شاری (ئیستمخر) بوه که ئهسکه ندر ئاگری داوه.

بهم هویمهوه، دهرس و فیرگه و خوینهری و زانیاری، له ئایینی موبهدی دا، بهتایبمت ههر بو دهرباریه کان و پیاوه ئایینییه کان بوهو بو چینه کان و تاقمه کان تر، بهرگری لی کراوه. ئهوه بوو که زانست و کتیب، پهره ی نهده گرت چونکه به تایبمت زانایان، لهچینی بهشخوراو ههله کهون نه لهچینی تهسهل.

بهچکه پینهچی و چه کهمچی و گوزه که ره کانن که ئهبنه بوعلی و ئه بوریحان و فارابی و موحه ممد زه کهریای رازی، نهک منالی خان و بهگ و بهچکه ی گهوره مالان. جگه له مهش، ههر بهو جوړه که خوالی خوشبوو دوکتور شهفهق ئهلی، ئهوه دوو چینهش له زهمانی ساسانی ههر کام به چهشنی، چهپه ل بیوون و چینی چهپه ل، چاوهروانی شوینهواری زانستی و فرههنگی لی ناکری.

که‌مته‌ر خه‌می ئیرانیان له راگرتنی شوینه‌واری به‌ر له ئیسلام

بی گومان له ئیرانی ساسانی‌دا، شوینه‌واری زانستی و ئه‌ده‌بی زۆر تا که‌می‌ک، هه‌ر بوه. زۆر به‌ی ئه‌وانه، له ده‌وره‌ی ئیسلامی‌دا، به‌عه‌ره‌بی و مرگێر دراوون و ماونه‌ته‌وه‌و بی‌گومان، زۆر له‌و ئاسار و شوینه‌واره، زانستی و ئه‌ده‌بی‌یانه، له‌ناو چوون؛ به‌لام نه‌ک به‌هوی کتیب سووتاندن، یان به‌سه‌ر هاتیکی له‌م چه‌شنه، بگه‌ره به‌م هوی سروشتیه، که هه‌ر کاتی‌ک ئال و گوێ‌ک به‌سه‌ر بیرو بروای خه‌ل‌ک دا دیت و فه‌ره‌ه‌نگی‌ک هێرش ده‌باته سه‌ر فه‌ره‌ه‌نگی‌کی دیکه؛ بیرو باوه‌ران، بو‌لای خوی راده‌کیشی فه‌ره‌ه‌نگی که‌ونا‌را، به‌چه‌شنی‌کی زۆر و زیانبار ئه‌خ‌ری‌ته به‌ر بی به‌زه‌بی و سه‌رنج نه‌دران و شوینه‌واره‌کانی زانستی و ئه‌ده‌بی سه‌ر به‌و فه‌ره‌ه‌نگه، به‌هوی نه‌بوونی چاوه‌ دیری و دل پێ‌وه‌نه بوونی خه‌ل‌ک، که‌م که‌مه له‌ناو ئه‌چی.

نموونه‌ی ئه‌مه، ئه‌مرو، له هێرش فه‌ره‌ه‌نگی روژ ئاوا، بو سه‌ر فه‌ره‌ه‌نگی ئیسلام ئه‌بینین.

فه‌ره‌ه‌نگی روژ ئاوا، له‌ناو خه‌ل‌ک دا بو‌ته (باو) و فه‌ره‌ه‌نگی ئیسلامی له (باو) که‌وته‌وه. هه‌ر به‌م ده‌لیله له‌راگرتن و ئاموژگاری ئه‌وانه‌دا، تی کوشان نیه.

نوسخه بایه‌خ‌داره‌کان، له زانسته‌کانی: طبیعی، ریاضی، ئه‌ده‌بی، فه‌لسه‌فی و دینی، له کتیب‌خانه‌کانی تایبه‌تی‌دا، تا چه‌ند سال له‌مه‌و به‌ر بوه و ئیستا روون نیه چی لی هاتوه و له‌کوی‌یه.

وای لی هاتوه، له دوکانی به‌ققالی دا که‌ل‌کی لی و مر ده‌گیری، یان وه‌به‌ر با دراوه. به‌پیی باسگێرانه وه‌ی ئوستاد (جلال‌الدین همایی)، ژماره‌یه‌کی زۆر له‌کتیبه‌کانی شاز و هه‌ل‌که‌و تووی ده‌س نووس، که (باقر مه‌جلیسی) له سو‌نگه‌ی

دهسه لاتیکى که له زهمانى خووى دا بووى، له گوښه و کهنارى جیهانى
ئیسلامی یهوه کووى کرد بوونهوه ناوکتیخانهى خووى، به گوڼره، یان سهنگ و
تهرازوو، به خه لك فروشران.

به پى نهریت و یاسا، ده بى له کاتى گیرانى ئیران، کتیبان که هیندى لهوانه ساز
و هه لکه وتوو بوون، له کتیخانه کانی تایه تی خه لك دا بوویت. نه گونجى تا دوو
سى سه تهش دواى گیرانى ئیران، راگیرابن؛ به لام دواى گیرانى ئیران و ئیسلام
هینانى خه لك و، وه بره و کهوتى خمت و زمانى عهره بى و له بیر چوونهوهى خمت و
زمانى په هلهوى - که نهو کتیپانه، بهو خمت و زمانه بوون - نهو کتیپانهش، بو زور
بهى خه لك بى که لك بوون و کهم کهمه له ناو چوون.

به لام نهوهى که کتیخانه یا کتیخانان بوون و، دهزگا دامهزراوه کانی زانستى
هه بوون و عهره به کانی زال بوو، له کاتى گیرانى ئیران، نهوانه یان به ئانقهست له ناو
بردییت، چیروکیكى خه یالى زیاتر نیه.

به لگه کانی تیتالکه رانی کتیب سوتان

ئیراهیم پورداود - که تا رادهیهک نیهادو دهرونی ئهو ئاشکرایه و بهوتهی خوالی خوشبوو (قمزوینی) له گهل عهرهبو ههرچی له لایهن عهرهبه، دوژمنه - تی کوشاوه له سووچ و قوژبنی میژو، ئهوهی شکی بوی چوه (به لگه) بدوزیتهوه. ئهو شک بو چوانه، که ههتا ناکری ناوی (قههرینه) شیان لی بندری (ئه گونجی) به تیکدان و گوران له گیرانهوه دا، به نیوی به لگه بو کتیب سوتانی عهرهبه کانی زال بوو له ئیران و وههر با درانی دهرگا دامهزراوه کانی زانستی ئیران، که لکی لی وههرگری.

دوای ئهو و له سونگی ئهو دا، تا قمی که لانی کهم چاوهروانی ئهوهیان لی ناکری که بچنه ژیر باری مه بهستی روون نه کراوه وه و باوهه پی نه کراو، شوینی ئهو کهوتون و لاسایی ئهویان کردوتهوه.

خوا لی خوشبوو دوکتور موغین لهو کهسانهیه. دوکتور موغین له کتیبی «مزدیستاو ئهدهبی فارسی» لهو جیگایه دا که ئاکامه کانی هیرشی عهرهب بو ئیران باس دهکا، ههلی کوتاوه ته سهر ئهم مه بهستهو زیاتری ئهوانه ی ئهیلی له قسه کانی پورداوده. ئهوهی به ناوی به لگه وتوویه، بریتین له:

۱- سرجان ملکم ئینگلیسی له میژوه کهی دا، ئهم رووداوهی ناوبردوه.

۲- له زهمانی جاهلیت و نهزانی عهرهبدا ئهو کاته که ئیسلام بهدی هات، خهک بی زانست و نهخویندهوار بوون، به گویره ی باسگیرانهوهی (واقدی) له شاری مه ککهدا، هاو زهمان له گهل به پیغه مبهری گه یشتی ههزرتی رهسول، ۱۷ کس له قورهش خویندهوار بوون، دوایین ترین شاعیری بیابانی عهرهب (ذوالرّمه)

خویندموار بوونی خوئی دهشاردموهو تهیگوت: توانایی نووسین له ناو ئیمهدا، به بی ئیمه بی دهناسری.^۱

۳- جاحظ له کتیبی *التيان و التبيين* دا، ته گيرتهوه که: روژیک يه کیک له سهرؤ که کانی بنه ماله ی قوره بيش، منالیکي چاو پی کهوت که خهریکي خویندنهوی کتیبی سیویه بوو، نه راندی که: «شهرم که، ئهمه کاری ماموستایان و سواکهرانه».

لهو، روژگار ه دا، ماموستایی یانی دهرس پی کوتن و بارهینانی منالان، له ناو عهره بدا زور سووکو پی بایه خ بوو چونکه مووچه ی ئهوان، له شهست درهم زیاتر ته بوو. ئهم به راته زور پی بایه خ بوو.^۲

۴- ابن خلدون له بهشی «العلوم العقلیه واصنافها» (له سهره تای میژوه که ی) ئه ئی: کاتی ولاتی ئیران گیرا، لهو سهر زه وینه زور کتیب وه دهست عهره ب کهوت؛ سعدین ابی وقاص سه بارهت بهو کتیبانه بو عمر بن الخطاب نامه ی نووسی و له باره ی وهر گیرانهوی ئهو کتیبانه، بو موسولمانان ئیجازه ی ویست. عومهر بوی نووسی که ئهو کتیبانه له ئاو خات، چونکه ئه گهر ئه وه ی لهو کتیبانه دایه، ر، ینموونیه خودا بو ئیمه ریگانیشاندهریکی دیکه ی وه ری خستوه، و ئه گهر ری ون کهره، خودا ئیمه ی له خراپه ی ئهو دوور خستوتهوه. له بهر ئهمه ئهو کتیبانه یان له ئاو یا له ئاگر خستو زانسته کانی ئیرانی، که لهو کتیبانه دا کو کرابوونهوه، له ناو چوون، و وه دهست ئیمه نه کهوتن (۱)

ابوالفرج له مختصر الدول، و عبداللطیف بغدادی له کتیبی الافاده و الاعتبار، وقفطی له تاریخ الحما، له شهرحی حالی یحیی نحوی و حاج خلیفه له کشف الظنون، و دوکتور صفا له تاریخ علوم عقلی دا، سه بارهت به سووتانی کتیه کانی ئه سکه ندمرییه به دهستی عهره ب، و تاربان بئاو کردوتهوه (یانی ئه گهر روون بیتهوه که عهره به سهر کهو تووه کان، کتیبخانه ی ئه سکه ندمرییه یان ئاور، تی بهر دابی، شوین ده چیتتهوه سهر ئه وه ش له ههر جیگه یه ک کتیبخانه یه کیان دوزیتهوه

(۱) وهر گیراو له (تجلیات ایرانی) لایهره ی ۳۷ و ۳۶.

(۲) وهر گیراو، له: میژوی ئیمه بیانی دوکتور سوره تگهر، له بئاو کراوه کانی «مؤسسه ی وعظ و

خطابه». لایهره ی ۱۰.

(۱) به گیرانهوی پورداود، له یشتها، ج ۲، لایهره ی ۲۰.

سووتاند بیتیان. کهوا بوو دوور نیه له ئیرانش دا ئهم چهشنه کاره یان کردیت. به لام شبلی نوعمان له کتیبلکه یه که دا، به ناوی «کتیبلخانه ی ئه سکه ندهریه» وهر گیراوی فهخری داعی، و ههروه ها ئاغای (مجتبی مینوی) له مهجلله ی سځن ی ۷۴، لاپهره ی ۵۸۴، ئهم وتهیه (کتیب سووتانی ئه سکه ندهریه) ی بهدرو زانیوه و بروای پی نه کردوه.

۵- ئه بو ریحانی بیرونی له «الاثار الباقیه» لهباره ی خوارهزمه وه ئهنووسی که: «چون قتیبه بن مسلم خوارهزمی دوا ی له ئایین وهر گهرانی خه لک داگیر کرد، اسکجموک کرا به حاکمی ئهوان ئاگادار بوو، و له زانستی ئهوانی ده زانی، تیکرا له ناوبردو ئهوانی له گو شه و کهناری زهوی بلا و کرده وه. له بهر ئهمه، ههواله کان و چلونی تی حالی ئهوانه، تاوه ها رادهیه که نهی و شاردراره ماوه ته وه، که هیچ وه سیله یه که بو ناسینی راسته قینه کانی حال و ئهحوالی ئه و ولاته دوا ی بهدی هاتنی ئیسلام به دهسته وه نیه»^۱. دیسان ابوره یحان هه رله و کتیبه دا ئهنووسی: «له بهر ئه وه قتیبه بن مسلم نووسه رانی ئهوان (خوارهزمیان) ی کوشت و هه ریزانی ئهوانی کوشت و کتیبه کان و نووسراوه کانی ئهوانی سووتاند، خه لکی خوارهزم «نه خوینده وار» مانه وه، ئه و شتانه ی که پیوستی ئهوان بوو، ته نیا بهوانه ی له دل دا راده گیرا، پالیان داوه و چون ماوه درێزه ی خایاند و روزگاریکی درێژ، به سه ریاندا تی بهری، مه بهسته پچو که کانی هوی جیاوازیان له بیر چو وه و ته نیا ئه و مه به ستانه ی بروای گشتی بوون، که له بیر ئهوان مایه وه»^۲.

۶- چیرۆکی کتیب سووتانی عه بدوللای کوری تاهیر، که دهوله تشای سه مه رقه ندی له تذکره الشعرا دا پیکیه وه ناوه.

ئهوانه تهواوی گوایه به لگه کانی خوا لی خوشبوو دوکتور مو عین پیک دین، که بو کتیب سووتان له ئیران دا هیناویه ته وه. له ناو ئهم ده لیلانه، به لگه ی چواره م که له ابن خلدون گیر دراوه ته وه، جگه له مه له گه ل چیرۆکی کتیب سووتانی ئه سکه ندهریه، که ابن العبری و بغدادی و قفطی ئه وه یان گیراوه ته وه و ده گه ل

(۱) گیرانم وه له پورداود له (یشتها) ج ۲، لاپهره ی ۲۳ و ۲۱.

(۲) گیرانم وه له «الاثار الباقیه» چاپی لینن، لاپهره ی ۳۰.

ئەوھى حاجى خلیفە لە كەشف الظنون دا باسى دەكا و بە شىاوى بروای دادەنى،
گرینگىهكى تايپهتى ههیهو ئیمه تهواوى ئهم دەلیلانە شى دەكهینهوه.

بەلگه‌ی ھەوتەمیش ھەیه‌که‌ خوا لی خوشبوو دوکتور موعین بە لایه‌وه نه‌چوه،
بەلام جورجی زەیدان و ھیندیك له نووسەرانی ئیرانی، زۆر بیره‌وه‌ری لی ده‌که‌ن و
به‌لگه‌ی دوژمنایه‌تی ھەرب له‌گه‌ل کتیبو نووسین و زانست ده‌گرن و ئه‌ویش
ئهمه‌یه‌ که: خەلیفەى دووهم سەخت پێشى له‌ نووسین و نووسینه‌وه‌ی کتیب
ده‌گرت و به‌ ھینانه‌پێشى دروشمی: «حَسْبُنَا كِتَابُ اللَّهِ» (ئیمه‌ قورئانمان به‌سه‌)
سەخت و پته‌و کتیب نووسین و به‌رهم ھینانی کتیبی به‌رگری کردبوو، و ھەرکەس
ده‌ستی بدابایه‌ کاریکی ئاوا، به‌ تاوانبار ده‌ناسرا. ئهم به‌رگریه، تاسه‌ته‌ی دووم
درێژه‌ی خایاند و له‌ سه‌ته‌ی دووهم را، زۆره‌ مله‌ی زهمان تیکی شکاند.

ئاشکرایه‌ خەلکیکی لانی که‌م تا سه‌ت سال به‌ خویان بریارو ئیجازه‌ی کتیب
دانان و نووسین نه‌دن، حاسه‌مه‌ که‌ ئیجازه‌ی کتیب نووسین و نووسه‌ری له‌و
ماوه‌یدا به‌ گه‌له‌کانی تی شکاو، دراییت.

ئیمه‌ له‌ هه‌وه‌له‌ وه، ئه‌و ده‌لیلانەى که‌ خوالی خوشبوو دوکتور موعین ھیناویه
ته‌وه، جگه‌ له‌ به‌لگه‌ی چواره‌می ئه‌وان، ره‌خنه‌گری و شى کردنه‌وه‌ی له‌سه‌ر
ده‌که‌ین و دوايه‌ به‌ ھەوتەمین دەلیل راده‌گه‌ین، ئه‌و کاته‌ به‌ درێژه‌ باس له‌ به‌لگه‌ی
چواره‌م ده‌که‌ین.

وتهی سرجان ملکم

ئەمما، بەلگەى یەكەم یانى وته کانی سرجان ملکم مان ئیمە لەکتیی «خزمەته کانی دەسته واوی ئیسلام و ئیران» بەشی دووم لەژێر سەر دیری «دەر برینی برواکان» رمخەمان گرتو و بی‌بایەخ بوونی ئەوانەمان روون کردوئەوه. سرجان ملکم بە گوێزەى گیرانەوه لەکتیی «مەزدیستاو ئەدەبى فارسی» ئەلێ:

«پێغەمبەرى عەرەبى، لە بەر بەرە کانی و سەرسمختیه‌كى که ئیرانیان سەبارەت بە بەرایى لەولآت و ئایینی خویان کردیان، بە چه شنیک توورە بوو، که کاتى بەسەریان دا زال بوون، هەر شتیکی بە هوێ پتەو بوونی گەل‌ویستی ئەوانیان زانی، دایانە بەر خاپووری و لەناو چوون. شارە کانیا ویران و ئاگرگە کانیا سووتاندو موئەبدە کان که کاروبار و ئاموزگاری لە خزمەته‌کانى گشتی و جیگای ستایش و نیایشیان بە دەست بوو، وەبەر شەمشیردا و کتیبه‌کانى پیاوه گەورە کانی گەل، بە تیگرایی ئەوانەى که سەبارەت بە زانست نووسرا بوون، یا لەبارەى میژو، و مەبەسته‌کانى ئایینی بوون و ئەو کەسانەى که ئەو چه‌شنە کتیبه‌نەیان لە دەست دا بوو، لەناو برد. عەرەبى سمختگیر لەو زەمانەدا، جگە لە قورئان نەکتییکی دیکەى دەناسی و نەدەویست بیناسی؛ موئەبدە کانیا بە ئاگر پەرستو سىحرباز ئەزانی و کتیبه‌کانى ئەوانیان بە سىحرو جادوو، دادەنا. لە چلوناىه‌تى کتیبه‌کانى یونان و رووم دەکرى لیکى دەینەوه، که کتیبه‌کانى ولاتیکی وەك ئیران چەندە لەو «لافاوه بەجى دەمینتەوه»^۱.

(۱) بە گوێزەى گیرانەوه لەکتیی مەزدیستاو ئەدەبى فارسی، لا‌پەرەى ۱۳.

له کتیبی خزمه ته کانی دهسته وای ئیسلام و ئیران و تومانه: ئهوهی ئهم - دای بنین - میژو ناسه، ئه ی لّ شتیکی تازهیه، چونکه له هیچ به لگه و نیشاندهریکی میژویی دا، نابیندری. ناچار ئه بی دای بنین که ئهم میژو نووسه، به لگه و مه دره کیکی و ده دست کهوتیبت که چاوی هیچ حال لّ زادهیه که ئهوهی نه دیوه و، و ده دستی کهس نه کهوتوه، و به چاکیشی نه زانیوه که ئهو به لگه و مه دره که ئاشکرا بکری. به راستی ناچارین وای دابنن چونکه ئه گهر وای دانه نین، خوای نه خواسته، له بروا پاکی و ئهو په ری راستی و راستوژیی ئهم میژو نووسه پایه به رزه - که هه لبت هیچ راسپیر دراویه کی له لایهن وزاره تی کاروباری دهره وهی ئنگلستان بو نووسینی ئهم کتیه نه بوه - هیندیک در دۆنگ بین و ئهم کارهش چلون ده کری؟!

ئهوهی ئهم میژو نووسه له به لگه و مه دره کی نه بیندراو دا، که جگه له «ئار شیوی وهزاره تی کاروباری دهره وهی ئنگلستان» له جیگایه کی تر نابیندری دهستی کهوتوه، ئهمه یه که:

یه کهم - به پێچه وانه ی و ته ی ته وای میژو ناسان، ئیرانیان بو پاریزگاری و به رای له نیشتمان و ئایینی خو یان، خو یان ده گرت و پی یان داده گرت و سه ره رای ئهو هه موو خو گرتن و پی گرتنه و به و هه موو خه لکه زوره وه، که زیاتر له سەت و چل میلیون له و زه مانەدا، داندراوه، به م هه مو چه ک و که ره سه وه، له کو مه لکی چل په نجا هه زار که سی عه ره یی پایه تی، که سه به اهرت به ژماره، که م تر له ده یه کی چه کداره کانی ئیران بوون و له بابەت چه ک و که ره سه ی شهروه، شیایوی هه لسه نگاندن نه بوون و فیل و فهنگی شه ری ئهو زه مانه شیان زور نه ده زانی، تی شکان. که وایه به بروای پته و، ئهو تی شکانه به گویره ی و ته ی ئهم نوو سه ره، ئه بی به حیسابی خویریگه ری گه لی ئیران دابندرئ نەك هوی نارازی بوونی ئه وان له حکومهت و ئاین و ناریک و پیک ناو خو و نه ک به حیسابی سه ره نج راکیشه ری ئاین و ئیدئولوژی تازه، به ناوی ئیسلام.

دووه م - شاره کانی ئیران به دهستی عه ره به موسو لمانه کان، ده گه ل خا ک ته خت کران. ئهم شارانه، له کام جیگا بوون و ناویان چی بوه و له کام کتیبی میژو دا، ناوی ئه وانه براوه؟! وه لامه که ی سرجان ملکم، ئه بی خوی بیداته وه.

سی هه م - موبه ده کان و کار به ده ستانی جیگا کانی ستایش وه بهر تیغ و شه مشیر

دران و ئاگر گه كان به ئاگر سووتيندران؛ بهلام شهوى كه ميژو نووسانى وهك مهسعودى و موقعددهسى و هى ديكهى وهك شهوان نووسيويانه، كه تازهمانى شهوان (سنوورى سهتهى چوارهم) هيشتا ئاگر گه كان ماون و له جيى خويان ماونه تهوه و ههتا مهزنه كانى موسولمانان له پهمانى ئاشتى دا، شهرت شهكهن و بريار شهدهن، كه جيگاكانى ستايشى شههلى كتيب، لهو چهشنه مهجوس، ئاموز گارى لى بكهن؛ مهبهستىكه كه ئاغاي سرجان ملكم نايه وى لهبارهى بدوى. چوارهم - كتيبه كانى زانستى و ئايينى ئيران و كهسانىكى شهم كتيبانهيان لابهوه، تيكرا له ناو چوون.

پينجهه - عهربه موسولمانه كان موبده كانيان به سيحرباز و كتيبه كانى مهجوسيان (زهر دوشتى) به سيحرنا و دهبرد. شههش مهبهستىكه كه بو يه كهه جار لهزمانى شهم ميژو نووسه بى غهزه، دهكرى بيبستى^۱. سرجان ملكم له سهتهى ۱۳ ي كوچى دا ژياوه، و له بهسهر هاته كانى سه ره تاي ئيسلام، نزىكهى ۱۳ سه ته دووره؛ شه گهر شه به مروقيكى بى كينه و ساغ دابنين، لهوباره وه كه بوخوى نهى ديون، وته كانى شه كاته جيى بروايه، كه بهلگه و نيشاندهريك بنويى، وشه هيج بهلگه يهك نيشان نادات و ناتوانى نيشان بدات چونكه وجودى نيه.

نهخويندهوارى عهربه

شهه ما دهليلى دووهه - يانى مهبهستى (نهخويندهوارى) و بى سه وادى عهربهى پيش ئيسلام (دهورهى جاهلى)، مهبهستىكه كه قورئان بوخوى برواى بهوه ههيه، بهلام شهه چ بهلگهيه كه؟! ئايا شهه، كه عهربهى جاهلى (پيش ئيسلام) نهخويندهوار بوون دهبيته دهليل بو شهوى عهربهى ئيسلامى كتيبان سووتاندوون؟. له بهينى دهورهى جاهلى ههتا دهورهى پيشرهوى ئيسلام - كه بيبست و پينج سال زورترى نهخاياند - قيامى قهلهه، له لايهن پيغه مبهرى مهزنه وه له مهدينه ييك هات كه سهر سوورينه ره.

شهه عهربه نهزانه، رووى كرده ئايينيك كه راسپيردهى شه ئايينه، «فديه» ي

(۱) خزمهته كانى دهسته وادى ئيسلام و ئيران - چاى شهشم لاپه ره كانى ۱۶۱ و ۱۶۲.

هينديك لهو يهخسيرانه ی - كه خویندنهوه و نووسینیان تهزانی - سهواددار کردنی مناله موسولمانانه کان دانا. پیغه مبهری تهو ثایینه، کومه لیک له ته سحاب و یارانی خووی بو فیروونی زمانه کانی غهیری عهره ب، وه کوو سریان و عبری و فارسی هان دا. بو خووی تاقمیک نزیکه ی بیست کهسی «نووسر» هه بوو؛ هه ر کام ده گهل چهند کهس کرانه لی پر سراوه ی دفتريک و کاریک^۱. ته م عهره به ی «جاهلی» رووی کرده ثایینیک که کتیبه ثاسمانیه که ی به قه له مو نووسین سویند ته خوا^۲ و (وحی) ثاسمانیه که ی ده گهل «خویندنهوه» و «فیروون» دهس پی ده کا^۳. ثایا کرده وه ی پیغه مبهر و ریژگرتنی قورثان له خویندنهوه و نووسین و زانین، له عهره ی جاهلی دا، که دلایان به لای قورثان و پیغه مبهروه بوو، نه بوته هو ی به دیهاتی ههستی خوشینی، سه بارت به کتیب و نووسینهوه و زانست و فره هنگ؟!.

شکاندنهوه وله بهر چاو سووک بوونی ماموستای، له لایهن قوریشهوه

به نام به لگه ی سی ههم، یانی بی بایه خ بوونی ماموستای له پیش چاوی قوره یش و عهره به کانی دیکه.

ته لین قوره یش و عهره ب، بارهینان و فیروکردنی مناله کانیان به خویندن و نووسین، به سوو کایه تی داناوه و کاری ماموستایان، به کاریکی بهرز نه زانیوه و بگره له ریشه وه خوینده واریان به شووره یی تهزانی.

لهو وته یه دا، ئاشکرایه که پیشه ی ماموستای و دهرس کوتن، له بهر که م بوونی مووچه، بی بایه خیان زانیوه. یانی ههر ته م شته ی، که ته مرو له ئیرانی خو مان دا ده ی بینین. ئاموز گاران و ده بیران و مه لاکان له چینه کانی که م داها تی کومه لن و وی ده چی تاقمیک ههر به م هو یه وه، پیشه و ئهرکی سهر شانیان ده گورن. هه موو ده زانین که ته گهر لاویکی ئاموز گار، یا ده بیر یان مه لا، بچپته خوازیینی

(۱) روانین له کتیبیلکه ی «پیامبر، أمی» نووسراوی مرتضی مطهری.

(۲) ن والقلم وما یسطرون، سوره ی (قلم).

(۳) اقرا باسم ربك الذي خلق، خلق الإنسان من علق، اقرا وربك الأكرم، الذي علم بالقلم، علم الإنسان ما لم يعلم. سوره ی (علق)

کچیک و ټو کچه خوازیښنی کهړیکې لهچینی کاسب وهیا، پهیمانکار و... هه بی ټه گمر چی نه خویندواریش بن، زیاتر (بهشاز هه لده کهوی به پیچه وانه ی ټه وه بیت) کهسو کاری کچه که، ټه وه به باشر دوزانن که کچه که یان بدن بهو کاسبه یا پهیمانکاره، نهک بهو ټاموژگار یا دهیره یان مه لایه. بوچی؟

ټایا به هو ی ټه مه یه، که زانستو مه عنه ویهت واته زانین و بیرو بروای بهرزو جیاله مالی دنیا، سووک و بی بایه خ ټه زانن؟ هه لیه ت نا، پیوه ند یه کی به شکانده وه ی زانست نیه، کچ به شوو دان بهو چه شنه چینه هیندیک له خو بردنی پیوسته و هه موو کهس بو له خو بردوی ټاوا، ټاماده نین،

سهیره، بهم ده لیله که یه کیک له قوره یش کتیب خویندنه وه ی منالیک ی شکانده وه، کهوا بوو عهره ب به به ته وای دووژمنی زانستو نووسینه وه بوون، بهم هو یه پی ی ناو ته هه ر جیگه یه ک کتیه کانی ټاگر داوه. ټه وه دروست وه ک ټه مه یه، که بلین بهم ده لیله که عوبه یدی زاکانی نووسه ری زاناو شاعیری ټیرانی کوتویه:

ای خواجه مکن تا بتوانی طلب علم

کاندر طلب را تب یک روزه بمانی

واته: ټه ی ټاغا! تا ده توانی، هه ستو ویستی زانست نه یی که لهو هه ستو ویسته دا، بونانی ټا قهروژیکش داده مینی.

رو مسخرگی پیشه کن و مطربی آموز

تا داد خود از مهتر و کهتر بستانی

واته: برو گالتهو هه رزه یی بگره پیشو سازو سه مافیر به تامافی خو ت له گه وره وپچوک بستینی.

که و ابوو، گه لی ټیران ته وایان دوژمنی زانستو دژی خوینه ری و فیر بوونن و له هه ر جیگه یه ک کتیب و کتیبخانه یان دهس کهوی، ټاوری تی بهر ددهن و به پیچه وانه ی ټه مه، لایه نگری گالتهو گه مهو سه یرو سه مان؛ یاخو بلین «ابو حیان توحیدی» به هو ی هه زاری و دهس تهنگی ته وای کتیه کانی خو ی سووتاند، که و ابو، خه لکی ولاتی ټه و دوژمنی زانستو خوینه رین.

کتیب سووتانی خوارزم

ئەمما دەللی پینجەم - یانی ئەوەی ئەبو ریحان سەبارەت بەخوارەزم گیراویەتەوه، هەر چەند پالی بەمەدرە کیکەوه نەدادهو بی بەلگەیهو ئەبوریحان سەنەدیکە نیشان نەداوه، بەلام لەبەر ئەوە ئەبو ریحان پیاویکە که جگە لە زانیاریە کانی دیکە لە میژو دا، لیکۆلەرە وەیه. و قسە ی خورایی ناکا، و لەگەڵ کارە ساتە که ماوه و نیوانیکی زەمانی زۆریان نەبۆه؛ چونکە ئەو، لەنیوەی دووهمی سەتە ی چوارەم و نیوەی هەوێ سەتە ی پینجەم دا، زیاوەو خوارەزم لە زەمانی (ولیدبن عبدالملک) نزیکە ی سالی ۹۳ گیراوهو جگە لەمە، بوخوی خەلکی خوارەزم بوە، دوورنیە دروست بی.

ئەوەی ئەبو ریحان گیراویەتەوه، یە کەم سەبارەت بەخوارەزم و زەمانی خوارەزمی بوە، نەک بە کتیبەکانی ئیرانی که بەزەمانی پەهلەوی یا ئەویستانی بوە. دووهم - ئەبو ریحان بوخوی لە سەرەتای کتیبی «صيدلة» یا «صيدنه» - که هیشتا چاپ نەکراوه - لەبارە ی زمانەکان و لی هاتویی ئەوانە، بو دەربرینی مەبەستەکانی زانستی باس دەکاو زەمانی عەرەبی، لەبەرانیەر فارسی و خوارەزمی بە چاکتر دەزانی و بەتایبەت سەبارەت بەزەمانی خوارەزمی ئەلی: «ئەم زمانە بە هیچ چەشنیک توانایی ئەوەی نیە مەبەستە زانستیهکان بەیان بکات و ئەگەر ئینسان بیهوی مەبەستیکی زانستی بەو زمانە دەربری، وەک ئەوە وایە که و شتریک لەسەر لوو ساوک رابویسی^۱.

بەم هۆیەوه، ئەگەر بەراستی لیزگە کتیبیکی شیاوی لی روانین بەزەمانی خوارەزمی بوویایە، نە ئەگونجا که ئەبوریحان تائەم رادهیه، ئەم زمانە ی بەزەمانیکی ناتەواو بناسینی. ئەو کتیبانە ی که ئەبوریحان ئیشارە ی پی کردوون، دەستە کتیبیکی میژویی بوون، که کردەوه ی قتیبة بن مسلم سەبارەت بە خەلکی خوارەزم، لە دەوری ولیدبن عبدالملک رووی داوه، نەک لەزەمانی «خلفای راشدین» ئەگەر داستانە که رەسەن بی و خالی لەچاوو راو بی^۱، ئەوە کردەوه یەکی دژی ئینسانی و

(۱) بروانه کتیبی «لی کۆلنەوه کان لە بارە ی ئەبوریحانی بیرونی» بڵاوکراوه ی دانشکە ی ئیلاهیات و معارفی ئیسلامی، مقالە ی ئاغای مجتبی مینوی.

(۱) ئاغای دوکتور زەمرین کوب، لە «کارنامە ی ئیسلام» ی رەسەن بوونی چیرۆکەکی بە باوەری نەکراو زانیوه.

دژى ئىسلامى بوه و ده گەل كرده وى پياوه سەر كهو توه كانى ئىسلام كه ئىران و رووميان گرتوه و زور بهيان هاوال و هاورى پىغه مبهرى خوداو له ژير هوو دهسه لاتی ئهو چه زرده ته دابوون، جياوازی ههیه. له سەر ئهو مه بهسته، كرده وى ئهو حاكمه، كه له خراپترین دهوره كانى خه لافه تی ئىسلامى (دهوره ی ئه مه وى ان) رووى داوه، ناكړى بىكهینه بهرجه وهندى كرده وى موسولمانه كانى سهره تاي ئىسلام كه ئىرانىان گرت.

لهو جیگه یه، كه شك بوى ده چى كه له ئىران دا، دهمو دهز گای زانستى و كتيبخانه هه بوه، تيسفون، يا هه مه دان، يا نه هاوهند، يا ئيسفه هان، يا ئيسه تهر، يا رهى، يا نيشابور، يا ئازهر بايجانه، نهك خواره زم. زمانىكى كه شك بوى ده چى بهو زمانه كتيبه زانستيه كان بوون، زمانى په هله وى به، نهك زمانى خواره زمى، كه زاراوه يه كى ناوچه يى بوه. له دهوره ی ئىسلام دا، كتيبه ئىرانیه كان كه به عهره بى وهر گير دراوون، وهك «كليه و دمنه» به وى «ابن مقفع» و به شيك له «منطقى ارسطو» به وى ئهو، يا، كوره كهى له زمانى په هله وى، نهك زمانى خواره زمى، يا زاراوه ی ناوچه يى ديكه.

كريستن سن، ئه نووسى:

«عبدالملك بن مروان، بريارى دا، كتيبك له په هلوى به عهره بى وهر گيرن»^۱. ئه مهى كه به هيرشى هيرشبه ريك، شوينه وارى زانستى زمانيك به ته ووى له ناو بچيت و خه لك يه كجارى خاله تى نه خوينه وارى و بيسه وادى و بيخه بهرى له ميژوى رابر دووى خويان به سهر دابى، تايبه تى بو زاراوه كانى، بيه ريتى ناوچه يى به. ئاشكرايه كه هيج كاتيك زمانىكى بهر گير اوى ناوچه يى ناتوانى شي وى زمانىكى زانستى لى په يدابى و كتيبخانه يه كى خاو من كتيبى جور به جورى پزىشكى، رياضى، طبيعى، نجومى، ئه ده بى، ئايينى، به و زمانه لى پيك بى.

ئه گهر زمانيك به راده يه كه له بهر بلاوى بگات، كه بتوانى كتيبخانه يى برىتى له زانستى جور به جور پيك بينى، به په لاماريك خه لكه كهى يه كجارى به گه ليكى نه خوينه وار ناگورين. هروژميك له هروژمى مه غول، تر سينه تر نه بوه. كوشتارى تيكرايى به ماناى راسته قينه، له هيرشى مه غول دا خوى نيشان دا. كتيبان و

کتیبخانان ئاگر دران؛ بهلام هیچ کاتیک ئەم پەلامارە ترسینەرە، نەهێ توانی شوینەواری زانستی که بەزمانی عەرەبی و فارسی بوون، بەتەواوی لەناو بیاو پیوهندی بەرهی دواي مهغول، له گهڵ پيش مهغول، بيجرينی. چونکه شوینەواری زانستی بەزمانی عەرەبی و ههتا بەزمانی فارسی، بهر بڵاو تر لهوه بوو که بهچه‌ندین کوشتاری تیکرایي لەناو بجی. کهوابو، ئاشکرا دهی، که ئەوهی له‌خوارەزم لەناوچوه، - ئەگەر بیتوو ئەو باسگیرانهوه، بایه‌خدار بگرین - جگه له هیندیک شوینەواری ئەدهبی و ئایینی زەردوشتی، که له کاکله‌و ناوه‌روکی ئەم چه‌شنه کتیبه ئایینی‌یه‌ش شارەزاین، شتیکی دیکه نه‌بوه و ئەبوریحانیش زیاتر له‌مه‌ی نه‌وتوه. سه‌رنج دان له‌وته‌ی ئەبوریحان نشان ئەدا، که مه‌به‌ستی کتیبه‌کانی میژویی و ئایینی‌یه.

کتیب سووتانی عبدالله کوری تاهیر

ئەمما بەلگەى شەشەم، يانى چيروكى كتيب سووتانى عبدالله بن طاهر. ئەم داستانە شياوى بىستەو سەيرو سەمەرەيە، كە خوا لى خوشبوو دوكتور موعين، ئەم چيروكەى بەناوى بەلگە يانيشانەيەك لە كتيب سووتانى ئيران بەهوى عەرەبە سەرکەوتووەكان بەسەر ئيران دا هيناويەتى.

عبدالله بن طاهر ذواليمينين، سەردارى بەناوبانگى ئيرانى زەمانى مەئموە، كە فەرماندەرى لەشكرى خوراسان لەشەرى نيوان ئەمەين و مەئمون - كورەكانى هارون الرشيد - بەلايەنگرى لە مەئمون بوو بەسەر عەلى كورى عيسادا - كە عەرەبو فەماندەى سوپاي عەرەب لاينەنگرى ئەمەين بوو - سەرکەوتو «بەغدا»ى گرتو ئەمەينى كوشتو، ولاتى هارونى بو مەئمون گرت.

طاهر، خوئى دژى عەرەب بوو، وبە، علان شعوبى كە لە مەحكەمەى هارون دا، كارى دەكردو كتيبيكى سەبارەت بە كردهوى ناحەزو شوو رەيى يەكانى عەرەب نووسى بوو، سى هەزار درهەمى جايزە دا^١.

كورى ئەو، كەناوى عبدالله بوو، و داستانى كتيب سووتان دەچیتەو سەر ئەو، سەربتەجەكەى طاهريانە. يانى بو يەكەم جار، بەهوى ئەو خوراسان سەر بە خويى راگەيانندو دەولەتيكى سەر بەخوى پيك هينا.

عبدالله وەك باوكى، سروشتى دژى عەرەبى هەبوو. بەو حالەو، سەير بوونى ميژوو سەر سوورينەرى ئيسلام بڕوانە! هەر ئەو عبدالله ئيرانيەى دژى عەرەبە،

که له بابټ هیږو توانایی بهوه، به رادهیهك گه‌یشتوه که له بهرانېر خه‌لیفه‌ی به‌غدا، سهر به‌خوټی راگه‌یاندوه کټیبه ئیرانیه‌کانی بهر له ئیسلام، به بونه‌ی شهوه، که به‌بوونی قورټان ته‌واوی شه‌وانه بیهودن، ټاگر ده‌دات.

روژی که سیک هاته دهرباری عبدالله کوری تاهیر له نیشابور، و کټیټیکی فارسی زه‌مانی پیشووی پیشک‌ش کرد. کاتی پرسیان چ کټیټیکه؟ ولامی داوه: چیروکی «وامق و عه‌رزایه» و شهو چیروکه شیرینه، زانایان نووسویانه ته‌وهو پیشک‌شیان کردوه به شه‌وهو شیروان. شه‌میروتی: ئیمه قورټان ده‌خوټینه‌وه و نیازمان بهو کټیټانه نیه. فهرمایشی خودا و پیغه‌مهر بو ئیمه به‌سه، جگه له‌مه شه کټیبه ټاگر په‌رسته‌کان نووسویانه‌وه له پیش چاوی ئیمه ترؤکراوه وه‌لانراوه. دوايه بریاری دا، کټیبه‌که‌یان له‌ټاو خستو ده‌ستووری دا، له‌هر جیگه‌یهك له ولاتی ژیر فهرمانی شهو، کټیټیکی به‌زمانی فارسی، به‌قه‌له‌می مه‌جووس بدوژیت‌هوه، له‌ټاو بیرت^۱.

بوچی وای کرد؟ من نازانم، شکی زور بو شه‌وه ده‌چی، به‌هوټی قین و کینه‌یهك بی، که ئیرانیان سه‌بارت به ټاگر په‌رسته‌کان بوویان. به هر حال شه‌م کاره، عبدالله کوری تاهیری ئیرانی کردی، نه عه‌ره‌ب. که‌وايه شه‌م کاره، نه ته‌نیا به‌محیسابی عه‌ره‌ب، به‌لکه بو عه‌ره‌بی سه‌ته‌ی سی‌هه‌میش نا‌کری دابندری، چ بگاته عه‌ره‌بی سه‌ته‌ی هه‌وه‌لو دوه‌ری سه‌حابه.

ټایا شه‌کری کاریکی عبدالله کردی، به‌محیسابی ته‌واوی ئیرانیان دابنټین که هر له‌بنه‌ره‌تا، شه‌م چه‌شنه بیرو هه‌سته‌یان بو، که هر کټیټیک جگه له قورټان وه ده‌ستیان بکه‌وتایه، شه‌یان سووتاند؟ شه‌م جاریش نه‌خیر.

کرده‌وه‌ی عبدالله کاریکی ناحه‌ز بو، به‌لام شه‌مه، به‌لگه‌ی ویستی ئیمه‌یه که‌وتمان شهو کاته که فهره‌هنگیک شه‌که‌وټه بهر شالووی فهره‌هنگیکی دیکه، شه‌هوانه‌ی شوټین فهره‌هنگه تازه‌که شه‌که‌ون و ه‌زی لی شه‌که‌ن، به چه‌شنیکی زور‌اوزو‌رو زیانبار، شوټنه‌واری فهره‌هنگی که‌ونارایان له‌به‌ر چاو ده‌که‌وی. ئیرانیان که له فهره‌هنگی تازه‌ی ئیسلامی زور که‌وتبوونه شادی و دلخو‌شی، دل‌ویسته‌کیان سه‌بارت به فهره‌هنگی پیشینه‌ه‌ره‌نه‌ه‌بری به‌لکه، ټاگاداران، بو له‌بیر بردنه‌وه‌ی

(۱) میژوی شه‌ده‌بیاتی مستر براون، جزی یه‌کم وهر گټراوه‌ی عه‌لی پاشا صالح، لاپه‌ری ۵۱۰ نه‌قل له ده‌وله‌تشیای سه‌مه‌رقه‌ندی.

ئەو، ھەولیان ئەدا.

لە ئێرانیان، کردەوی وەك کاری عبدالله كوری تاهیر، كە سەرەرای بێزھاتن لە خوۆ خوشەوێستی عەرەب، ئەیموی بەناوی ھاوڕەگەزی و ھاوخواینی، خووی بەسەر خەلكدا، داسەپینی، سەبارەت بە ئیسلام تاسوویان نیشان داو و ئەم تاسوویەیان لەدژی شوێنەواری مەجوو سایەتی بەریوێ بەردو، زۆر ئەبیندری.

کتیب سووتان لە میژو دا

ئەگەر مەبەست ئەمەیه كە كتیب سووتانی عبدالله كوری تاهیر بە بەلگە بگرن و بڵین ئەم چەشنە کردەو، لە دنیا دا پیشینە ی ھەیه؛ پێوێستی بەم جوړە بەلگە گرتە نیه. دنیا زۆر كەرەت كتیب سووتانی دیو و ئەیینی. لەزەمانی ئیمەدا، احمد كسروی جیژنی كتیب سووتانی ھەبوو. مەسیحی یەكان لە بەسەر ھاتی دلتەزینی آندلس و كوشتاری تێكزایی موسوڵمانان دا، ھەشتا ھزار كتیبان لە ئاگر خست^۱. جورجی زەیدانی مەسیحی، ئیقراری کردو كە خاچیه مەسیحی یەكان، لە ھێرش بردن بو سەر شام و فەلەستین سی^۲ ملیون كتیبان سووتاند^۱. توركەكان لە میسر، كتیب سووتانیان كرد^۲. سولتان مەحمودی غەزنەوی لەشاری زە، كتیب سووتانی كرد^۳. مەغول كتیبخانە ی مەروی ئاگردا^۴. زەردوشتی یەكان لە دەورە ی ساسانی دا، كتیبخانە ی مەزەكیە یان سووتاند^۵. ئەسكەندەر، كتیبه ئێرانیە كانی ئاگردا^۶. رووم نوسراو كانی ئەرەشمیدووس ریاضی زانی بەناوبانگی كرده خوراکی ئاگر^۷. لە دوا یی دا، سەبارەت بە ئاورتیبەر دانی كتیبخانە ی ئەسكەندەریه،

(۱) میژوی ئەندەلوس ، نووسراوی خوالی خوشبوو موحەممەد ئیبراھیم ئایەتی و میژوی شارستانی ئیسلام، جورجی زەیدان، وەرگیراوی فارسی، جزی ۳، لاپەرە ی ۶۵.

(۱) میژوی شارستانی، جزی ۳، لاپەرە ی ۶۵.

(۲) میژوی شارستانی ویل دورانت، جزی ۱۱، لاپەرە ی ۲۲۴.

(۳) جورجی زەیدان، میژوی شارستانی ئیسلام، جزی ۳، لاپەرە ی ۶۶.

(۴) ویل دورانت، میژوی شارستانی، جزی ۱۱، لاپەرە ی ۳۱۵.

(۵) کریستن سن، ئێران لە زەمانی ساسانیان دا، لاپەرە ی ۳۸۵. دیسان شارستانی ئێرانی، نووسراوی كۆمەلگە لە روژ ھەلات ناسان.

(۶) الفەرست، ابن الندیم، چاپی قاھرە، لاپەرە ی ۳۵۱.

(۷) الفەرست، لاپەرە ی ۳۸۶.

بدهستی مه‌سیحی یه‌کان باس ته‌که‌ین.

جورج سارتون، له میژوی زانستدا، ته‌لی:

«پروتاگوارس سوفستائی یونانی، له‌یه‌کیک له‌کتیبه‌کانی خو‌ی‌دا، سه‌باره‌ت به‌ حه‌ق و حه‌قیقه‌ت باسی کرد و وتی: وه‌ ئه‌مما، خودا‌کان ناتوانم ب‌لیم هه‌ن و ناتوانم ب‌لیم نین. زورشت هه‌ن که‌ ئیمه‌ له‌تیگه‌یشتنی ئه‌م مه‌به‌سته‌ ته‌گیر نه‌وه. یه‌که‌مینى ئه‌وانه، روون نه‌بوونی خودی مه‌به‌سته‌که‌یه. ئه‌وی دیکه‌ ئه‌مه‌یه: که‌ ژیا‌نی مروف کورته»^۱.

سارتون ته‌لی:

«هه‌ر ئه‌م مه‌به‌سته، بوه‌ هو‌ی ئه‌مه‌ که‌ کتیبه‌کانی ئه‌و، له‌ سالی چوار سه‌ت و یازده‌ی به‌رله‌ زاین، له‌ ناوه‌راستی مه‌یدانی شاردا، ئاگر‌دران و ئه‌مه، یه‌که‌م نموونه‌ی نووسراو سه‌باره‌ت به‌ کتیب سووتان له‌ میژودایه»^۲.

به‌رگری له‌ به‌ره‌م هینان و کتیب نووسین له‌ لایه‌ن خه‌لیفه‌ی دووه‌م

وه‌ ئه‌مما، ده‌لیلی هه‌وته‌م، یانی چیرۆکی به‌رگری لی‌ کردنی پیک هینان و کتیب نووسین له‌ جیهانی ئیسلامدا، که‌ له‌ هه‌وه‌له‌وه، به‌هو‌ی خه‌لیفه‌ی دووه‌م را‌گه‌یه‌ندرا و تاسه‌ت سال درێزه‌ی خه‌یاند. ئه‌م چیرۆکه‌ش شیاوی بیسته‌، هه‌رچه‌ند ئیمه، له‌ به‌شی سیه‌ه‌می کتیبی خزمه‌ته‌کانی ئیسلام و ئیران به‌یه‌کتر، به‌باسی خزمه‌ته‌کانی ئیرانیان به‌ ئیسلام را‌گه‌یشتووین؛ له‌ به‌شی خزمه‌ته‌کانی فره‌ه‌نگی، له‌ژێر سه‌ردێری: «پیک هینان و کتیب نووسین له‌ که‌یه‌وه‌ ده‌س پیکرا»؟ ئه‌م مه‌به‌سته‌مان روون کردوته‌وه.

به‌لام ناچارین لێره‌دا، ئیشاره‌ بکه‌ین که‌ئه‌وه‌ی نیشه‌تی ئه‌ده‌ن به‌ خه‌لیفه‌ی دووه‌م سه‌باره‌ته‌ به‌ نووسینه‌وه‌ی فره‌مایشه‌کانی پیغه‌مبه‌ر.

له‌سه‌ره‌تای ئیسلامه‌وه، له‌ نیوان عومه‌رو کومه‌لیک له‌ سه‌حابه‌ له‌ لایه‌کو، عه‌لی و هیندیک‌ی دیکه‌ له‌ لایه‌کی تر، سه‌باره‌ت به‌ کو‌ کردنه‌وه‌و نووسینه‌وه‌ی فره‌مایشه‌کانی پیغه‌مبه‌ر (ص) جیاوازی بر‌وا بوه.

دهسته یی که کم که عومەر له سه ره وهی ئه وان بوو، گوی لی گرتن و راگرتن و گیرانه وهی فهرمایشه کانی پیغه مبه ری بی بهرگری ئه زانی، به لام نووسینه وه و پیک هینانی ئه مانه یان پی ناخه ز بوو. به لی، ئه مهش بو تی بینی ئه مه بوو که مه بادا، له گه ل قورئان ئال و گور بکری. یا سه رنج دان و روانین به هه دیس، جیگی روانین و شوین که وتنی قورئان بگریته وه.

به لام دهسته یی دووهم که عه لی له سه ره وهی ئه وان بوو، هه رله هه وه له وه، بو نووسینه وه و کو کردنه وهی فهرمایشه کانی پیغه مبه ر (احادیث نبوی) دنه دان وهان دانی ده کرد.

عامه شوین بروای خه لیفه ی دووهم که وت تا یه ک سه ته، دهسته یی نه دا به کو کردنه وه و نووسینه وهی هه دیس.

به لام دوا یی یه ک سه ته، عامهش له بروای عه لی، پهیره ویان کرد. که وایه، مه به ست ئه مه نیه، که بهر هه م هینان و نووسینی کتیب له ناو عه ره بدا، به پتوونی و سه بارهت به هه ر مه به ستیک بهرگری لی کرابی و نه تیجه بگرین و بلین گه لیک کی که به خویان ئیجازه ی نووسین و پیک هینانی کتیب نه داوه، به لائی زیاتره وهش، نوو سراوه کان و کتیه کانی خه لکی دیکه یان له ناو بر دوه.

ئه مه یی که بهرگری لی کراوه، یا به ناخه ز زانراوه، سه بارهت به هه دیسی هه زه رت بوه، نه ک شتیکی دیکه.

وتهی جورجی زهیدان و دوکتور سہا

جورجی زهیدان له میژوی شارستانی ئیسلام و دوکتور ذبیح الله صفا، له میژوی زانسته کانی عقلی له ئیسلام دا، و تاریکیان له م باره وه، ههیه که حهیفه لیکي نهمهینه وه نهی گیرینه وه، دوکتور سہا ئه نووسی:

«بروای عهز و ده کوو بروای هه موو موسولمانان، ئه وه بوو، که «ان الاسلام یهدم ماقبله» واته: (ئیسلام بهر له خووی خاپوور ئه کا) و ههر بهم هوینه وه، و اچوو بووه بروا و میشکی موسولمانانه وه، که جگه له قورئان نه روا نه شتیکی تر، چوونکه قورئان به تالکهره وهی هه موو کتیپیک و ئیسلام به تالکهره وهی هه موو ئایینی که. پی شهوا کانی ئایینی، خویندنه وهی ههر کتیپیک و حه تتا ههر کتیپیک ئایینی یان جگه له قورئان قه دهغه کرد بوو.

ئه لین رۆژیک، پیغه مبه ر (ص) له دهستی عومهر دا، په ریک له تهوراتی چاو پی کهوت، و هها توو ره بوو، که نیشانه ی توو ره یی له رۆوی دا، خو ی نواند و ئه و کاته وتی:

«الم آتکم بها بیضاء نقية والله لوکان موسی حیا ما وسعه الا اتباعی» واته: (تایا ری و شوینیکی گر شه دارو خاوینم بو ئیوه نه هینا؟ سویند ده خوم به خودا، ئه گهر موسا بوخو ی زیندوو بوایه، ریگه یه کی جگه له شوین کهوتی من نه بوو). وه ههر وه ها، به و سونگه وه بوو، که پیغه مبه ر فهرمووی:

«لا تصدقوا اهل الكتاب ولا تدبوهم و قولوا آمنا بالذي أنزل علينا وانزل اليكم ولهمنا والهم واحد».

واته: (ئه هلی کتیب، له وانهی به ناوی ئایین ئه ی لاین، نه بلین وایه، نه بلین

درویه، بَلِّین: بهوانه‌ی بو ئیمه‌هاتوته خوار، وبهوانه‌ی بو ئیوه هاتوه - نه‌ئوه‌ی له خووه دروستتان کردوه بروامان هه‌یه، خوای ئیمه‌و ئیوه، یه‌کیکه).

یه‌کیک له هه‌دیه‌کانی به‌ناوبانگی ئه‌و زه‌مانه، ئه‌مه‌بوو که: کتاب الله فی‌ه خبر ماقبلکم ونا مابعدکم و حکم مابینکم.

واته: (له‌کتیی خوادا، سه‌ر گوزه‌شته‌ی پیشینیان، تی‌بینی داهاتووی ئیوه، ویاسای بریار دهر، له‌نیوان ئیوه داهه‌یه).

راگه‌یاندنی قورئانی پیروژ، به‌م ر‌استه‌قینه، که:

لارطب ولا یابس الا فی کتاب مبین.

(ته‌ر، وه‌یا، ویشکیه‌ک نیه، جگه له وه‌ی له‌کتییکی ر‌ووناک که‌روه‌دا، هه‌بی). به‌ته‌بیعت، ئه‌بوه هو‌ی پته‌و بوونی ئه‌م چه‌شنه بر‌وایه‌و، ئاکامی ئه‌م باوم‌ره‌ش ئه‌بوه قنیات و به‌سه‌کردن به‌قورئان و هه‌دیه‌کان و چاو پوشین له هه‌موو کتیب و ئاسار و....^۱.

ره‌خنه

من به‌راستی له‌م پیاوه گه‌ورانه سه‌رم سوور ماوه. ئایا ئه‌مانه نازان که، کورته‌وته‌ی الاسلام یه‌دم ماقبله، مه‌به‌ستی ئه‌وه بو‌ه و ئه‌مه‌یه، که به‌هاتی ئیسلام، ته‌واوی یاساکان و نه‌ریتان و خه‌ کانی ر‌ابردوو، به‌تال‌ن؟.

ته‌واوی موسولمانان له‌سه‌ره‌تای ئیسلامه‌وه تائێستا، له‌م کورته‌وته‌یه، جگه له‌مه‌ی لی‌ حالی نه‌بوون. ئه‌م جو‌مله‌یه، ر‌اگه‌یاندنی بی‌ بایه‌خ بوونی نه‌ریته‌ کانی ئاینی ده‌وره‌ی جاهلیت و نه‌زانیی به‌ر له‌ ئیسلامه، بگه‌ر له‌ته‌واوی نه‌زانیه‌کانی، هاوتاو شه‌ریک دانان بو‌ خوا، یا نه‌زانیی خاوه‌ن کتیبه‌ ئاسمانیه‌ کانه، و پی‌وندیه‌کی له‌گه‌ل غه‌یری یاساو نه‌ریتی ئاینیه وه‌ نیه.

هه‌ر به‌و چه‌شنه، که‌مه‌به‌ست له‌ جو‌مله‌ی: «الاسلام یجب ماقبله» ئه‌مه‌یه که ئیسلام رووی ر‌ابردوو، داده پوشی و ناروانیته پیشووتر، هه‌روه‌ک گوناخیکی که‌وره، که‌ئه‌گه‌ر له‌ ئیسلامدا رووبدات، تۆله، یا تاوانی تایبه‌تی هه‌یه، ئه‌گه‌ر به‌هو‌ی یه‌کیک به‌ر له‌ موسولمان بوونی رووی دابی و ئه‌و که‌سه‌ دوایه موسولمان

(۱) دوکتور ذبیح‌الله صفا، می‌زوی زانسته‌ه‌قلیه‌کان له‌ ئیسلامدا، لاپه‌ره‌ی ۳۲ و هه‌رنزیک به‌و وته‌یه، له‌ جزمی سی‌هه‌م له‌ می‌زوی شارستانی ئیسلام، نووسراوی جو‌رجی زه‌یدان، وه‌رگه‌راوه‌ی فارسی، لاپه‌ره‌کانی ۵۴ و ۵۵ دا هاتوه.

بی، ئیسلام ناروانیته کرده وهی پِشوو تهواوی موسولمانان، لهم کورتهوتانه،
ئهم مانایانه تی گهیون و تی دهگن، ئهمانه لهکوی و مانای له خووه دروستکراوی
ئهم نووسهرانه، لهکوی؟!.

هر بهم جوړه که، وتهی عومهر، بهئاشکرا هاوار ئهکا، که بهزی کراوی خودا،
فهرموویه تی: «بههاتی قورئان و شهریه تی ئاخری، تهورات و شهریه تی مووسا،
بهتاله» کهوايه پیغمبر، خویندنه وهی هر کتییک حهتا کتییی ئایینی بهرگری
نه کرده و بهتایهت خویندنه وهی کتییه کانی ئاسمانی بهتال بووی قهدهغه کرد؛ ئهو
حهزهرته، بوئه وهی موسولمانان شهریه ته کانی بهتال بووی رابردوه کان، دهگهل
شهریه تی ئیسلام تیکهل نهکن، ئهوانی له خویندنه وهی تهورات مهنع فهرموه.
ئهو هی که پیغمبر فهرمویه: «ئهوانهی، له ئههلی کتیب ئهی بیستن، نهبلین
راسته و نهبلین درویه» ش، سهبارت به چیرۆ که کانی ئایینی، رهنگه
شهریه ته کانی ئایینی بیت. ئهو ههزهرته، بهم کورتهوتانه، بهئهوانی راگه یاند،
که لهدهستی خاوهن کتییه کان دا، راستو درۆ، پیکه وه لیک دراو، چونکه ئیوه،
پسپورو لیک جیا که رهوه نین، مهلین وایه، که مهبادا بروا پی کردنتان به درویهک
دهبری بی. وهدرویان مهخه نه وه، نهکا راستیهک وه درۆخه نه وه. هر وه کوو
جوملهی: «له قورئان دا، چیروکی پیشینیان، تیینی داهاتو، قانونی حاکم
له نیوان ئیویه» که له نهج البلاغه ش دا هاتوه، بریتی له چیرۆکه کانی ئایینی و
تیینی پاشه روژو قیامت، نه ریته کانی ئایینی به و مه بهست ئهمه به، که بههاتی
قورئان ئیوه کتییی ئاسمانی دیکه تان پیویست نیه.

له هموان پیکه نین هیهتر تر و سهیرتر، پیوه نووسان و بهدهسته وه گرتی ئایه ی
«ولا رطب و لا یابس الا فی کتاب مبین» که تا ئهو جیگه بهی من لی شاره زام،
یه کیکیش له مانا لیده ره وه کانی قورئان، مانای ئهو ئایه تهی سهبارت به قورئان
نه زانیوه، هه موو ئه وه یان به، لوح محفوظ مانا لی داوه ته وه.

بروای موسولمانه کان لهم ئایه ته وه لهو هه دیسانه، هیچ کات ئهو شته نه به که
ئهم ئاغا یانه، به گوتره دایان ناوه و نه تیجه و ئاکامیان لی گرتوه که گویا، ئهم
ئایاته وه ئهو هه دیسانه، موسولمانه کان یان بو باری بیر کردنه وه، وabar هیناوه، که
جگه له قورئان هر کتییک له هر لی زانین و له هر زانستیک بی، له ناو بهرن!!.

وتهی ابن خلدون

ئیسٚ ته نوبه‌ی ئه‌وه‌یه، که به‌ر ژینه‌یه سهر لی کولینه‌وه‌ی ده‌لیلی چواره‌می خوالی خوشبوو دوکتور مو‌عین. ئاغای دوکتور مو‌عین - هه‌ل‌ب‌ت له‌زمانی پور داوده‌وه - به‌چه‌شنیکی گیراوه‌ته‌وه که ئه‌للی ابن خلدون به‌رژدی سه‌باره‌ت به‌ کتیب سووتانی ئیران بروای ده‌ربر‌یوه، و ئه‌للی له‌ نه‌قلی ابوالفرج ابن العبری و عبداللطیف بغدادی و قفطی و حاجی خلیفه‌ش دا، هیچ چه‌شنه ئالوز و بلوزی و ره‌خنه‌یه‌ک نیه؛ له‌ حالیکه، ئه‌وانه، یه‌قین زانیویه‌که که لی کولهرانی ئوروپایی به‌ جوانی روونیان کردو‌ته‌وه که ئه‌و قسه‌ی که ئه‌لین کتیب‌خانه‌ی ئه‌سکه‌نده‌ریه، به‌هوی موسولمانان ئاگر دراییت، بنچینه‌و بناغه‌یه‌کی نیه. به‌لام ئه‌وان ته‌نیا، به‌نه‌قلی وه‌رو خسته‌وه‌ی شبلی نعمان و مینوی قنایاتیان کردوه. به‌بی ئه‌وه‌ی که‌به به‌لگه‌ پته‌وه‌کانی شبلی نعمان و مینوی بروانن.

ئیسٚ تا ئیمه به‌کورتی بیرو بروای لیکولهره‌وه‌کان سه‌باره‌ت به‌ کتیب‌سووتانی ئه‌سکه‌نده‌ریه، له‌گه‌ل ئه‌و مه‌به‌ستانه‌ی که به‌ بیرری خوم دا هاتوه، ئه‌گیرینه‌وه. له‌دوایی دا، ئه‌به‌ر ژینه‌یه سهر، لیک دانه‌وه‌ی ئه‌وانه‌ی ابن خلدون و حاجی خلیفه له‌باره‌ی کتیب سووتانی ئیران به‌سهر موسولمانیان داهیناوه.

کتیب سووتانی ئەسکەندەرییە

زیاتری هەلۆیستەکانی کتیب سووتانی ئێران، کتیب سووتانی ئەسکەندەرییە بە بەلگە ئەگرن. ئاشکرایە کە ئەگەر لەکاتی نەخۆیندەواری عەرەبی (دەورە ی نەزانین) دا، تاقمە قورەیشیەك، مامۆستای لەبەر چاو سووك بوە، ئەگەر کتیب سووتاندنی عبدالله کوری تاهیر و کتیب ئاگر درانی خوارەزم، بەهۆی قتیبە بن مۇسلىم لەسەت سال دواى و لاتگرتنەکانى سەرەتایى ئىسلام، دەبێتە بەلگە بو کتیب سووتانی ئەسکەندەرییە بەدەستی عەمرى کورى عاس، کە بلیمەتیکى تیگەیشتوو وخواوەن هوش بوە و هەر بەیى ئەو نەقلانە، لەلای فیلسوفى ئەو زەمانە لەشارى ئەسکەندەرییە، بەهرەى گرتووە و لەگەڵ ئەو هاتو چوى بوە. ئەویش بەفەرمانى راستەو راستى خەلیفە لەمەدینە را بوە، نەك لەخوړا، (هەر وهك ئەوهى قتیبە بن مسلم لە خوارەزم کردی) بە چەشنى شیاوتر، ئەكرى بېتە دەلیلى کتیب سووتانى ئێران. هەر بەم هۆیە، وهیە، هەمیشە لەلایەن ئەم تاقمانەوه، کتیب سووتانى ئەسکەندەرییە، بەتامو خوێ، و چاووړاووه، ئەیگێژنەوه.

سەرەتا و چلونا یە تى نەقلی کتیب سووتانى ئەسکەندەرییە

پێشەكى ئەبى بلىن كە میژوى ئىسلام و لات گرتنەکانى ئىسلامى، چ بەچەشنى گشتى و چ سەبارەت بە ناوچەیهكى تایبەت، لەئاخرو ئوخرى سەتەى دووهم دا، نووسراوه، و ئەو کتیپانەمان بەدەستەوهن. سەبارەت بە گرتى ئەسکەندەرییە، بە تایبەتى جگە لە میژو نووسانى ئىسلامى، چەند كەسیكى مەسیحىش، گرتنى ئەم شارە، بەدەستى عەرەبە کانیان زۆر بەدریژه، گێراوه

تهوه. له ههچ کام له کتیبه کانی ئیسلامی، یا مهسیحی، یا مووسایی و هی دیکه، که بهرله شهره کانی سهلیبی نوسراون، نیویک له کتیب سووتانی ئهسکهندهریه، یائیران له ناودا نیه. تهنیا له ئاخرو ئوخری سهتهی شهشه می کوچی و سهره تاکانی سهتهی حهوتهمه، که بو یه کهم جار عبداللطیف بغدادی، که پیاویکی مهسیحیه، له کتیبیک دا بهناوی «الافادة والاعتبار فی الامور المشاهدة والحوادث المعاینة بارض مصر» که سهبارت بهو کاره ساتانهو روو داوانهیه، که بوخوی دیتویه و بهراستی سهفر نامهیه، لهو جیگایه که کوئه که یه که هیه وناوی «عمود الساوی» یه، و لهحاندی پیشووی کتیخانهی ئهسکهندهریه هه لکهوتوه، باس ئه کاو ئه لی:

«ئه لاین که ئهم کوئه که، یه کیک لهو کوئه کانهیه، که هوڊه هه یوانیک لهسهر ئهوان دامه زرابوو، وارسطو لهم هه یوان وهوڊه دا، دهرسی وتوه وئهو جیگایه شوینگی زانست بوه. لهم جیگایه، کتیخانه یه که بوه که عهمری عاس بهفهرمانی خهلیفه ئاوری تی بهر داوه».

عبداللطیف نهی ویستوه زیاتر لهمه بلی که لهزمان خه لک را (ناچار مه بهستی له وشه ی، خه لک، ههر مهسیحیه هاو ئایینه کانی خو به تی) شتیکی وا، بلاو بوتهوه، بهبی ئهوه ی بیهوی لهسهر ئهم چاووراوه، سووربی و برۆای لهسهر دهربری، یاوه درۆی خاتهوه، چونکه وتهی خو ی به وشه ی «یدکر» یانی (وا ئه لاین) (وا، کهوتوتهسهر زمانان) دهس پی کردوه.

ههموو ئهزانین که له گیرانهوه ی وتهی میژویی یا حه دیسی دا، ئه گهر ئهو کهسه ی وته که ئه گیریتتهوه، به لگه ی هه بی، مه بهسته که ده گه ل ناو بردنی به لگه ئه گیریتتهوه. بهو چهشنه که طبری له میژو نووسه کان و ههر وه ها، زور به ی حدیث ناسه کان ئه ی که نو باشتترین چهشنی نه قل گیرانهوه یه، که به خوینهر ماوه ئهدات سهبارت به راست یا درۆ بوونی نه قله که، بکوئیتتهوه و ئه گهر به لگه که ی پی راست و باوهر پی کراو زانی، قبوولی کات. وه ئه گهر باسگیروه بی به لگه و بی بئجو بناوان، شتیک بگیریتهوه، دوو جوړه. کاتی به چهشی (أرسال المسلم) یانی وابگیریتهوه:

۱- له فلاسال دا، فلان روو، داوه، بهدی هات.

۲- هیندی وهختیش ئه لی: وایان وتوه، یا وتووایانه، یا وا ئه گیرنهوه، که

له فلانسال دا، فلان زووه داوه بهدی هاتوه.

ته گهر بهچه شنی ههوهل بگوتری، نیشانهی ئهممهیه، قسه کهر بهو شتهی گیراویه تهوه بروای ههیه؛ بهلام دیاره، خهک بهم چهشنه نهقلانه، که بهلگهو بنج و بناوانی باوهز پیکراویان ناو نمبردوه، برۆا ناکهن. زانایانی (حدیث) ئهم جوره همدیسانه، برۆا پیکراو نازانن. لیکوله رهوه کانی ئورو یاییش، ئهو مه بهسته میژویی یانه، که بهلگه یان نه بی و له سه رچاوهی ئهو باسانه ناویک نه برابی، بی بایه خو برۆا پیکراویان ئه زانن. ئهو سه ره که ی ئهممهیه، که ئه لاین فلانکهس فیسار نه قلی، له کتییی خوی دا نووسیوه، بهلام بهلگهو سه ر چاوهی باس لیکراوه که ی نیشان نه داوه، یانی بایه خو باوهز پیکراوه یی، میژویی نه.

بهلام ته گهر، بهشیوهی دوهم بگوتری که باسگیره وه: «ئه لاین» یا «بهم جوره ئه لاین» یا «ئاوا وتراوه» و وهک ئه وانه، بهشیوهی کاری نادیارو ئاشاکرا (فعل مجهول) بیکیرته وه نیشانهی ئهممهیه که ههتا، و تهوژر بوخوشی بایه خو بروایه کی بو ئهم باسه، له بهر چاوه نه گرتوه.

۳- هیندی کهس برۆایان وایه که، وشهی «قیل» یانی (وتراوه) له باسگیرانه وه دا، نه ته نیا نیشانهی باوهز پیکراوه یی نه بوونی باسگیره وه، ئیشاره بهی بایه خی باسه که شه. عبداللطیف داستانه که ی بهشیوهی سیههم گیراوه ته وه، که بهلانی کهمه وه، بو خویشی باوهزی پیکراوه نه بو.

قه رینه و نیشانه یهک، بو بی بایه خی نه قلی عبداللطیف

جگه له مانه، له برۆا، دووره که عبداللطیف هینده بی خه بهر بوو بیت که نه ی زانیی ارسطو پای نه ناوه ته میسرو ئه سکه ندریه، تا له وه هه یوان و هه ده یه، ده رسی گو تیبته وه. بهلکه راستیه که ی ئهممهیه، که ئه سکه ندریه، دوا ی ارسطو دروست کراوه؛ چونکه ئه سکه ندریه دوا ی هیرش بردنی ئه سکه ندر بو میسر، دروستکرا. نه خشی ئهم شاره، له زه مانێ ئه سکه ندر دارژا و، بگره هه ر له زه مانێ ئه ویش دا، دهس به دروستکرانی کراوه، و کهم کهمه شیوهی شاری لی پهیدا بوو. ارسطو، هاو زه مانێ ئه سکه ندر بو.

که وایه، عبداللطیف، چ بو خوی باوهزی بهم نه قله بوو بیت، یانه ی بویی، ئهمه له باری ناوه روکی مه بهسته وه، که مایه سی ههیه. یانی بریتی له مه بهستیکه، که

له روالهت ميژويي يهوه، سوور درويه، وئەوئيش دهرس گوتنهوهي ارسطو له رهواق و ههيوانه كهيه.

ئه گهر نه قلیك و باسیكي كه ئه یگیر نهوه، بریتی بی لهچهند مه بهست و هیندیکیان سوور سوور ده له سه بن، نیشانهی ئه مه یه كه ئه وانی دیکهش، له و چه شنهن. سووتانی کتیبخانهی ئه سكه ندهرییه، به دهستی موسولمانان له روالهت باهر پیکراوهی، وهك دهرس وتی ارسطو لهو شوینهیه.

پهس، ئه و باسهی عبداللطیف گیراویه تهوه، ههم له باری به لگه وه، كه له لاو، بی هیزه، چونكه سه نه وه به لگه یه کی نیه؛ ههم له روانگهی مه بهسته كه، باهر بی نه کراوه، كه بریتی له درو و ده له سه یه کی ئاشکرا. ههم سه بارت به شیوهی باس لی کردن، شك هینه ره، چونكه به چه شنیکي وتوه، كه نیشان ئه دا، بوخویشی بروای پی نیه.

لیك دور بوونی زهمانی باسگیره وه، له گه ل کاتی به سه رهاته كه

سه ره رای ته وای ئه مانه، ئه گهر عبداللطیف له زهمانی گیرانی ئه سكه ندهرییه دا ژیا با، (سه تهی هه وه لی کوچی) وه یا لانی کم، له چاخ و زهمانی ئه و میژو نووسانه بژیا یه، كه سه ره كه وتته کانی ئیسلامی یان - كه یه کیك له وانه، گیرانی ئه سكه ندهرییه یه - له زمان خه لك را، به چه شنی باسگیرانه وه، له کتیبه کانی خویان دا، نووسیوه، (سه تهی دووه تا چواره می کوچی) ئه و شکه ی بو ده چوو، رهنگه وا هه لکه وتیبت، كه عبداللطیف چاوی به و كه سانه كه وتیبت كه ئه و کاره ساته یان، به چاوی خویان دیتوه. یا له كه سانی تر، كه دیتوانه، بیستییتیان و ئه وانیش بو عبداللطیف باسیان کردبی (باسیکی دهستی هه وه ل، یادهستی دووه یا سی ههم) ومیژو نووسی دیکه، چاوی به و جو ره كه سانه نه كه وتیبت به ئام عبداللطیف کتیبه كه ی خوی، له ئاخرو ئوخری سه تهی شه شه م و سه ره تا کانی سه تهی حه وتم نووسیوه.^۱ یانی ده گه ل به سه رهاتی گیرانی ئه سكه ندهرییه، كه نزیکه ی ساله کانی ۱۷ و ۱۸ ی کوچی به دی هاتوه، نزیکه ی شهش سهت سالیان

(۱) له سالی ۶۰۳ یك هینانی کتیبه که ی ته وای بوو. شبلی نعمان، کتیبلیکه ی (ئه سكه ندهرییه)

نیوانه وله تهواوی ټهو شه شسمت سالهدا، له هیچ کټیپکی میژوی و له زمان هیچ میژو نووسیك، له تهواوی موسولمان و مهسیحی و موسای و هی دیکه، نه دیتراوه و نه بیستراوه؛ له پر و دواي ټهم ماوه، دوور و دریژه، له کټیپي عبداللطیف دا، ټهیندری.

ټهم هوپه، باسگیرانه وه که هی عبداللطیف له راده ی باسیکی بی به لگهش زیاتر، ټهخته، خواره وه، وبه چه شنی نه قلیك دپته دی که، جگه له ناوهر وکی مه به سته که، که دروپه، له روا له تیشا، درو، بوونی ټهم باسه، نیشان ټهدات.

له سه ره تاوه درو بوونی قسه که

له تهواوی ټهوانه گرینگترو بهر چاوتر، ټهمه په: میژو شایه دی ټهدات، که هر بهر ټه نره تا، کټیپخانه ی ټه سکه ندریپه، له چه ندین جار دا، بهر له وه ټه سکه ندریپه به ده ستي موسولمانان بغیری، که و ټو ته بهر تالان و برو و ټاگرتی بهر دان. کاتیکی موسولمانان ټه سکه ندریپه یان گرت، له ریشه وه کټیپخانه یه که به چه شنی پی شوو نه بوو؛ ته نیا ټهو کټیپانه بوون، که به ده ست خه لکه وه مابوون، که موسولمانان له سه ته کانی دووهم تا چواره می کوچی، له و کټیپانه که لک و باره یان وهر گرتوه. بهراستی دهر ده که ویت، که له بناغه دا کټیپخانه یه که نه بوو، تا موسولمانه سهر که و ټو ته کان ټاور ی تی بهر دهن.

جاریکی تر لیږدها، ټهو مه سه له به ناوبانگه وهر است ټه گهری که یه کیك وتی: «ټیما مزاده یه عقوب، گورگ له سهر مه ناره هه لی دری». یه کی تر وتی: ټیما مزاده نه بوو، پیغه مبه ر زاده بوو؛ یه عقوب نه بوو، یوسف بوو؛ له سهر مناره نه بوو، له بن چالو بوو؛ تازه ټهم باسه هر له به نره تا دروپه، گورگ یوسفی هه ل ته دری. من لیږدها هه و دای وتار، ټه ده مه دهس ویل دورانت، میژو ناسی به ناوبانگی جیهانی، نوو سه ری میژوی شارستانی تی (تاریخ تمدن).

ویل دورانت ټه لی:

«له و چه ند به لگانه ی، بو بی هیژی ټهم باسگیرانه وه (باسگیرانه وه ی عبداللطیف) همن، ټهمانه که:

۱- به شی زوری کټیپخانه ی ټه سکه ندریپه، مه سیحیه کان، له ده وره ی ټوسقوف

«توفینس» له سالی ۳۹۲ی زایینی (نزیکه‌ی ۲۵۰ سال بهر له‌گیرانی
ئه‌سکه‌نده‌ریه، بده‌ستی موسولمانان) ئاگر درابوون.

۲- له درێژه‌ی پینج سه‌ته که له‌کاره‌ساته‌که، تا نووسرانی ئهم به‌سه‌ره‌هاته
خه‌یالیه له‌کیی عبداللطیف دا، نیوان و فاسله‌هه‌یه، هیچ کام له‌میژو نووسان،
له‌باره‌ی ئه‌وه‌وه قسه‌یان نه‌کردوه، له‌حالی‌کا که «اوتکیوس» ی مه‌سیحی، که
له‌سالی ۳۲۲ی کوچی، ۹۳۳ی زایینی، ئوسقوفی گه‌وره‌ی ئه‌سکه‌نده‌ریه بوه،
گیرانی ئهم شاره‌ی بده‌ستی عه‌ره‌به‌کان به‌چه‌شنیکی به‌ربلاو نووسیوه. ههر به‌م
هویه، زوربه‌ی میژو نووسان به‌دی هاتنی ئهم کاره‌ساته قبول ناکهن و ئهم نه‌قله،
به‌ئه‌فسانه و چیروکی‌کی خه‌یالی ئه‌زانن. له‌ناو چوونی کتیخانه‌ی ئه‌سکه‌نده‌ریه،
که ورده ورده رووی داوه، له‌به‌سه‌ر هاته ناخوشه‌کانی میژویی دنیا بوو^۱.

ویل دورانت، ده‌ورانی ورده ورده‌ی له‌ناوچوونی ئهم کتیخانه‌ی بده‌ستی
مه‌سیحیه‌کان له‌میژوی شارستانی‌دا، باس کردوه. ئه‌وانه‌ی هه‌ز ئه‌که‌ن،
ئه‌توانن بروانته په‌راویزه‌کانی شه‌شمه‌و نوهمه‌و یازده‌هه‌می وه‌رگیراوه‌ی فارسی،
میژوی شارستانی. (تاریخ تَمَن).

گوستاو لوبون، له‌شارستانی ئیسلام و عه‌ره‌بدا ئه‌لی:

«سووتانی کتیخانه‌ی ئه‌سکه‌نده‌ریه، که ده‌ی هاوینه سه‌رشانی سه‌ر که‌وتوه
کانی ئیسلام، زور جیگای سه‌ر سوور هینه‌ریه، که‌چیروکی‌کی خه‌یالی، چلۆن له‌م
ماوه درێژه‌دا، هه‌روا، به‌ناوبانگ ماوه‌ته‌وه و ئه‌وه‌یان به‌شتیکی قبول کراو داناوه.
به‌لام ئیمرو، باتل بوونی ئهم بروایه، روون کراوه‌ته‌وه و به‌راوه‌ی ئه‌رخه‌یانی
گه‌یشته که عیسییه‌کان بو خویان پێش ئیسلام، هه‌ر وه‌ک په‌رستشگا‌کان و خودا
کانی ئه‌سکه‌نده‌ریه‌یان به‌ته‌واوی هیزو توانای خویانه‌وه‌خاپوور کرد، کتیخانه‌ی
ناو براویشیان سووتاندو وه‌بای فه‌نایان‌دا؛ به‌چه‌شنیک که له‌کاتی سه‌ر که‌وتنی
ئیسلام، له‌کتیبه‌ ناو براوه‌کان شتیک نه‌ما بوو، تا کرایته‌ خوراکی ئاگر.

شاری ئه‌سکه‌نده‌ریه، که زه‌مانی دامه‌زرانی ئه‌وی، ۳۳۲ی پێش له‌دایک
بوونی عیسا به‌دی هاتوه، تا زه‌مانی گیرانی بده‌ستی موسولمانان - یانی تاماوه‌ی
هه‌زار سال - یه‌کیک له‌شاره‌ گه‌وره‌و گرینگه‌کان بوه.

(۱) بگه‌، نزیکه‌ی شه‌ش، سه‌ته.

(۱) میژوی شارستانی، وه‌رگیراوه‌ی فارسی، جزمی ۱۱، لاپه‌ره‌ی ۲۱۹.

له زه‌مان پاشاكانى بظالسه، ته‌واوى زانايان و فەلسەفە زانانى دنيا، لهم شارەدا كو، ببونهوه، فيرگه و كتيبخانه‌ي گه‌وره يان دامەزراند بوو؛ به‌لام ئەو پيشكه‌وته زانستيانە، ئەه‌وه‌نده‌يان ده‌وام نه‌هينا. به‌م جو‌ره، كه له‌سالي ٤٨ي پيش زابين، رووميه‌كان به‌سەر كرده‌ي «سەزار» هيرشيان برده سەر ئەسكه‌نده‌رييه‌و شكستكي زوريان به‌ ژياني زانستي ئەم شارە گهياند. ئەگەر چي له‌زه‌مانى پاشايه‌تى رووميه‌كان ديسان ئەو شارە، پيشكه‌وته‌وه و گرينگيه‌كي تايه‌تى په‌يدا كرد، به‌لام ئەم پيشكه‌وته‌نه، بو‌ ماوه‌يه‌كي كه‌م بوه؛ چونكه له‌ناو خه‌لكه كه‌ي‌دا، شه‌رو داواو ناكوكي ئاييني به‌ديهات و سه‌ره‌ راى به‌رگري بيرهمانه ويى به‌زه‌يى ئيمپراتوره‌كاني رووم، روژ ده‌گه‌ل روژ، ناكوكي پتر ده‌بوو، تا ئەو زه‌مانه كه ئاييني مه‌سيح بوو به ئاييني ره‌سمى ولاته‌كه؛ ئەو كاته «تئودور» بريارى دا، كه‌ته‌واوى په‌رستشگاكان و په‌يكه‌ره‌كاني خودايان و كتيبخانه‌كاني بوت په‌رسته‌كان^١ ده‌گه‌ل خاك ته‌خت كران^٢.

(١) كتيبخانه‌ي به‌ناوبانگي ئەسكه‌نده‌رييه، به‌ده‌ستي خه‌لكيكي كه‌ ئه‌وان شه‌ريك‌دانەر بو خوداو، بو‌ته‌رست ئەزانن دامەزرا.

(٢) مي‌ژوي شارستانيتي ئيسلام و عه‌ره‌ب، چاپي چواره‌م، لا‌په‌ره‌كاني ٣٦٣ و ٣٦٥ (به‌كورتى).

میژولکھی کتییخانہی ئەسکەندرییە

شاری ئەسکەندرییە، کە ئیستا لەشارە بەناو بانگەکانی میسرە، بەھوی ئەسکەندەری روومی، چوار سەتە بەر لە دایک بوونی مەسیح، دروستکراوە؛ وەیا بناغەیی دارژاوە وھەر لەبەر ئەمە، ناوی ئەسکەندەرییە بەسەر دا براوە.

جی نشینەکانی ئەسکەندەر، کە پێیان دەکوتن (بطالسی) لەو شارەدا، مووزەو کتییخانەو لە راستی دا، ئاکادیمی واتە: فەرھەنگستانیان دامەزراند، کە بەچەشنی ناوچە یەکی زانستی گەورە، بەدی ھات. زۆربەیی زاناکانی ئەسکەندەرییە، دەگەڵ زانا گەورەکانی یونان، بەرانبەری دەکەن و لە بەناو بانگەکانی زانستی دنیان.

ناوچەیی زانستی ئەسکەندەرییە، لەسەتەیی دووھەو سێھەمی بەر لە زاین دەس پیکرا و تاسەتەیی چوارەمی دوا ی زاین درێژەیی بوو.

میسر بە تیکرای، لە دەورەیی ئەسکەندەر و جی نشینەکانی ئەودا، لەژێر دەسەلاتی سیاسی یونان دا بوو؛ لە دوا، کە شارستانی و پیشکەوتی یونان سەرمولیژ ھاتەخوار، لە نیوان رووم، کە پاتەختەکی «روم» ی ئیستا لەئیتالیا دا، دەگەڵ یونان شەر دەستی پی کرد و رووم بەسەر یونان دا زال بوو. میسر و ئەسکەندەرییەش کەوتەژێر دەسەلاتی سیاسی رووم. دەولەتی رووم، نزیکەیی چوار سەتە دوا لە دایک بوونی عیسا، بەشکرا بەروومی لای رۆژ ھەلات، کە پاتەختەکی قسطنطنیە، ئەستانبولی، ئیستایە، وەرروومی رۆژ ئاوا، کە مەزگەزەکی، رۆم لە ئیتالیا یە.

روومی رۆژ ھەلات، رووی کردە مەسیحییەت و مەسیحییەتیش ھەم لەسەر شارستانی یونان و ھەم لەسەر شارستانی رووم، شوینەواری خرای بەدی ھینا و

سه‌ته‌کانی ناوهراستی روژ ئاواپی، ده‌وره‌ی سه‌ره‌و لیژی و ئالۆزی زانست و فره‌هنگی روژ ئاواپی به‌کانه. نزیکه‌ی ئه‌وکاته (لەت کرانی رووم، به‌روژ هه‌لات و روژ ئاوا) ده‌س پی ده‌کا.

دوا‌ی ئه‌وه رووم رووی کرده مه‌سیحییت، سییه‌ری ئه‌م ئایینه، که ده‌رس کوتنی زانسته‌کان و فه‌لسه‌فه‌ی به‌پیچه‌وانه‌ی بنه‌ره‌ته‌ی ئایینی مه‌سیح ئه‌زانی و زانا‌کان و فه‌لسه‌فه‌زانه‌ کانی به‌کافرو ری گومکراو و ریگه گومکهر داده‌نا، قورسای‌ی هاو‌یشته سه‌ر ناوچه‌ی زانستی ئه‌سکه‌نده‌ریه و تالان کرانه‌کان و ئاگردانه‌کانی نۆبه به‌ نۆبه‌ی ئه‌م کتییخانه، دووباره دوا‌ی هی‌رش‌ی سه‌زار (له ۴۸ ی زایینی)، ده‌ستی پی‌کراوه.

قسطنطینی‌ی به‌که‌م، هه‌وه‌ل ئیمپراتوریکه که ئایینی مه‌سیحی قبول کرد. ژوستینی‌ن له‌جی نشینه‌کانی قسطنطین، له‌سه‌ته‌ی شه‌شه‌می زایینی‌دا، به‌چه‌شنی ره‌سمی ناوچه‌ی زانستی ئاتنی به‌ست و به‌ر له‌مه‌ش، له‌سه‌ته‌ی چواره‌م دا، ناوچه‌ی زانستی ئه‌سکه‌نده‌ریه، به‌سترابوو، یا ته‌واو بی‌هیز کرابوو. به‌سترانی ناوچه‌ی زانستی ئاتن، له‌ سال‌ی ۵۲۹ ی زایینی به‌دی‌هات، یانی چل و یه‌کسال پێش له‌ دایک بوونی به‌ری‌کراوی گه‌وره‌ی خودا، هه‌زهرتی موحه‌ممهد (ص) و هه‌شتاو یه‌کسال به‌ر له‌ به‌پیغه‌مبه‌ری گه‌یشتنی ئه‌وان، و نه‌وه‌دو چوار سال به‌ر له‌ کوچ کردن و سه‌ت و پینج‌سال پێش وه‌فاتی ئه‌وان و سه‌ت و بیست‌سال و هیندیک به‌ر له‌ گیرانی ئه‌سکه‌نده‌ریه به‌ده‌ستی موسو‌لمانان.

شه‌ره‌ قسه‌ی مه‌سیحییت، دژی ئیسلام

له‌ ته‌واوی ئه‌مانه‌ی وت‌مان، روون بووه که ئه‌م کتییخانه، بوته‌پرستان دروستیان کردو مه‌سیحیان له‌ناویان برد. به‌لام دوا‌ی شه‌ره‌کانی سه‌لیبی له‌ نیوان مه‌سیحیان و موسو‌لمانان، که نزیکه‌ی دوو سه‌ت سال درێژه‌ی خایاند (سه‌ته‌ی پینجهم و شه‌شه‌می کوچی)، مه‌سیحیه‌کان له‌ لایه‌ک ده‌گه‌ل شارستانی و فره‌هنگی ئیسلامی بوونه ئاشنا و ئه‌م شارستانییه‌یه ئه‌وانی روون کرده‌وه و له‌ لایه‌کی دیکه‌وه، دوا‌ی تی‌شکانی به‌ته‌واوه‌تی له‌ موسو‌لمانان، کینه‌و رقی موسو‌لمانانه‌کانیان، توند وپته‌و، له‌دلی خو‌یان گرت و کهوتنه شه‌ره قسه‌وه. ئه‌وه نده‌یان دژی ئیسلام و قورئان و به‌ری‌کراوی گه‌وره‌ی خواو موسو‌لمانان

قسهه له بست و بِلّاو کردهوه، که ههوی شهرمهزاری پیاوه روژشنبیره کانی مهسیحیه، له سهتهی تازهدا، و ئهیینین که، بو تی هه لێنا نهوهی خراپهی رابردوو، (تکای لی بردن، له پیشگای مُحَمَّدو قورئان)^١ ئه نووسن. چاوو راوی کتیب سووتاندنه کان به دهستی موسوّلمانان، له رادهی ئهم چاوو راوانهیه، که رهنگه هیندیک له موسوّلمانانیش له سهتهی سهوتهم بهدواوه، به بی ئهوهی تی فکرن که ئهم چیرۆکه، به یتو باویکی بی پایه و بی رهسه نهو له گیرانهوهی ئهو، خو بیاریزن؛ یا لانی کهم ههر وهک پیویستی «ری و شوینی باسگیرانهوهیه» به چهشنی «وابلاو بوتهوه» یا «وا ئه لێن» یا «وا ئه گیرانهوه» له کتیبه کانی خویان دا بگیری نهوه. وا وی دهچی، به چهشنی باسیکی روون کراوهوه، له کتیبه کانی خویان دا نووسیویانه. بی خه بهر لهوهی که دروستکهرو بهدی هینهری ئهم به یتو باوانه، مهسیحی یه کانی سه لیبی و مه به ستیان بهد ناو کردنی ئیسلامه و له سهتهی دوایین دا، که ئیستعمار و داگیر کهران، وه تین هینانی ههستی کو مه لایه تی گه له کانی ئیسلامیان، دژی ئیسلام و موسوّلمانانی سه ره تای ئیسلام، کردو ته هه وه لێن کاری پیویستی خویان، هی وهک پور داود، ئهم چیرۆکه خه یالیهی به چهشنی به سهر هاتیکی میژویی پێک هیناو، به باسگیرانهوه کانی وهک باسگیرهویی عبداللطیف پهرو بال دا و وهک چیرۆکی راسته قینهی میژویی، ئاو یتیه میشکی قوتابیان و خویندکارانی زانستگای کرد.

(١) کتیبیک ههر بهم ناوه «جان دیون پورت» نووسیویه، که بههوی ئاغای حاج سهید غلام رهزا سهعیدی به فارسی و مرگیز دراوه. جان دیون پورت لهو کتیبدا، لاپه ره ی ٢٢ مه بهستی کتیب سووتانی ئه سه که ندهرییهی باس کردوه، و به توندی وه دروی خستو تهوه.

وتهی ابن العبری

تائیره، وتهی عبداللطیف مان گیراوهو لیک مان داوه، ئیستا دهس ئەکەین به لی کۆلینهوهی وتهی ابوالفرج ابن العبری.

ئەو پیاوه، دوکتورێکی جوولهکەیه، که له سالی ٦٢٣ی کۆچی دا، له ملیطه (تورکیه) له دایک بووه باوکی دهستی له ئایینی موسا، بهرداو بوو به مهسیحی. ابوالفرج سه ره تایی دهرس خویندنی خوی، له قیر بوونی مه بهسته بنه ره تیه کانی ئایینی مهسیح را، دهس پێ کردوه. ئەو له زمانه کانی سُرانی و عه ره بی به ته وای شاره زا بوو. میژوێکی بهربلاو و بهرینی، به زمانی سُرانی نووسیوه و له کتێبه کانی سُرانی و عه ره بی و یونانی، یار مه تی وهر گرتوه. لهم کتێبه دا، باسیک له کتیب سووتانی ئەسکه ندریه نه کراوه، و کورتکراوه یه ک لهم کتێبه ی به عه ره بی، به ناوی «مختصر الدول» نووسی که ئەلین هه موو جزمه کانی ئەو کتێبه، که مایه سی هه یه و ناته واه؛ سه یر ئەمه یه، که ههر چهند ئەلین مختصر الدول، کورتکراوه ی ئەو کتێبه بهربلاوه به زمانی سُرانی یه، که چی له مختصر الدول دا، مه به ستی و نووسراوه، که له ئەسلی کتێبه بهربلاوه سُرانی یه که دا نیه و یه کیک له وانه، داستانی کتیب سووتانی ئەسکه ندریه به دهستی موسولمانانه.

کتیبی مختصر الدول، پیاویک به ناوی دوکتور «پوکوک» که پروفسوری کالجی اکسفورد بوه وله و که سانه یه، که دهستی له بلاو کردنه وه ی ده له سه و درۆ، دژی موسولمانان دا هه یه؛ نووسیویه و بلاوی کردوته وه و به زمانی لاتین وه ی گیراوه ته وه.

له وه خته وه و به هو ی ئەم کتێبه و ئەم کابرایه، چاو و راوی کتیب سووتاندنی

موسولمانان له ئهسكهندهريه، به ئوروپادا بڤاو بووه (ههلبهت بڤاو بوونه وهى ئهم ئهفسانه له ئوروپا دا، بههوى ئهم كتيبه بهدى هات، بهلام ئهسل چيروكه كه، كه له پيشدا له كتيبي عبداللطيف كه ليكولينهوه مان لهسهر كردو «اخبار الحكماء قفطى» كه لهمو دوا، باسى لى ئهكهين و لى دهكولينهوه، نووسرا بوو) ههتاكو لهم سهته دواييانهدا، بههوى لى كولهروه كانى ئوروپايى وهك: گيبون و كريل و گوستاو لوبون و هى ديكه، ئهم بهيت و باوه، وه دروخراوه^١.

داستانى كتيب سووتان له كتيبي مختصرالذول دا بهم چهشنه هاتوه: «لهو زهمانهدا، يحيى نحوى - كه به زمانى ئيمه به «غرم طيقوس» يانى نحوى ناو ئهبرا - لهناو عهره بان دا، به پلهى به رزى بهناوبانگى گهشيبوو. ناوبراو، روڤشتووى ئهسكهندهريه بوه و لهبارى ئاينهوه، مهسيحى و له دهستهى يهعقوبى بوه. بهتاييهت برؤاى ساوهرى (؟) بهچاك دهزانى.

ئهو پياوه له ئاخردا، دهستى له ئاينى مهسيح ههڤگرت و ئهگهرچى تهواوى زانايانى مهسيحى ميسر، له دهورى ئهو كو بوونهوه، و بهسهرى داهاتن و رينموو نيان كرد، قبولى نه كرد. كاتى كه زاناكان لى ناھوميد بوون، ئهويان لهو پايه پلانهى كه پىيان دابوو، هيناخواروه و تا ماوهيهك بهو حاله ماوه و زيندوو بوو، ههتا عهرى عاس - فهزماندهرى موسولمانان له گرتنى ميسردا - هاته ميسر. روژيك يهحيا هاتهلاى عهرى عاس. عهر، له پايهى زانست و گهرههى ئهو تىگهشستو زورى ريزلى گرت.

زاناي ناوبراو، دهستى كرد بهچهشنه و تاريكى حهكيماوه تىگهشستوانه، كه عهره بهكان شتى وايان ههر نهيبستوو. ئهو وتانه، يهكجار زور سهرنجى عهرى بو لاي خوى راكيشاو ئوگرى ئهو بوو. بههوى ئهوه، عهر مروقيكى خاوهن هوش و تىگهشستوو و بيركهروه بوو؛ وتو ويژ كردن دهگل ئهو پياوهى بهباش زانى و هيچ كات له خوى دوورى نهدهخستهوه.

روژيك يهحيا به عهرى عاسى وت: ههرچى له ئهسكهندهريه دايه، له ژير دهسهلاتى تو دايه. دياره ئهوهى بو ئيوه فايدهى ههيه من كارىكم پى نيه؛ بهلام

(١) ئهم بهشه، له كتيبلكهى «كتيبخانهى ئهسكهندهريه» نووسراوى شبلى نعمان، لاپههه كانى

هيندى شت كه زور بو ئيوه پيوست نيه، تكا ئه كه م بيان دهن به ئيمه، چونكه ئيمه زياترمان پيوسته. عهمر پرسى ئه و شتانه چين؟ له وه لاما وتى: كتيبي حيكمت و فلهسهفن، كه له كتيبخانهى دهوله تى دا، كوكرانه وه. عهمر وتى: من له و باره وه، ئه بى له خليفه (عومهر) دهستور وهر بگرم، دهن له خومه وه، ناتوانم كارىك بكهم. بهم چهشنه، ئه و مه بهستهى به خليفه راگهياندو داواى دهر برينى برواى كرد، خليفه له وه لام دا، نووسى: ئه گهر ئه م كتيبانه ده گهل قورئان يهك ده گرنه وه، هيچ پيوستمان نين و ئه گهر به پيچه وانهى قورئانن، تهواوى ئه وانه له ناو به ره.

دواى گهيشتنى ئه م ولامه، عهمر دهستى كرد به خاپوور كردنى كتيبخانه و، ئه مرى كرد تهواوى ئه م كتيبانه له نيوان حه مامه كانى ئه سكه نده رييه دا بهش كران و بهم هوپه، له ماوهى شەش مانگ دا، تهواوى كتيبه كانيان سووتاندو له ناو بردو ئه وهى بهدى هاتوه، به بى سهر سوورمان قبوولى بكه^۱.

رهخنه:

به داخه وه، بهم تكا و بى سپردانهى جه نابى ابو الفرج (ئه گهر ئه م به سه ر هاتهى، بوخوى پيكيه وه نابى) وه يا، تكا و ره جاى جه نابى پروف سور پوكوك، ئه م چيروكه، نه به سه ر سوورمانه وه و نه به بى سهر سوورمان، شياوى بروا و باوهر پى كردن نيه. جگه له وه، له ليكولينه وهى وتهى عبداللطيف دا، وتمان باسيكى ميژويى كه بى به لگه بى و له و سهر چاوهى كه باسه كهى لى وهر گيراوه، ناويك نه برايت، به هيچ چه شنيك جيگاي بروا، نيه. به تاييبت كه له دواى شەش سه ت سال ئه م نه قله بى به لگه و بى سهر چاوه يه، دا به م زرى و بهر له مه هيچ كه سيك چ به به لگه وه و چ بى به لگه قسهى لى نه كرديت؛ جگه له مهش وتمان كه برواى زاناكانى لى كو له ره وه، ئه م مه بهسته يان روون كر دوته وه، كه ههر له بهر هتا، كاتى كه موسولمانان ئه سكه نده رييه يان گرت، له كتيبخانه كه شتيك نه ما بوو. باسى كتيب سووتان له ناوه روكه وه، دروستكراو ده له سه بوه. به لگه و نيشانده رى ديكه شمان دژى ئه م باسه هيه.

یه کهم - یحییٰ نحوی فیلسوفی به‌ناو بانگیان کردوته قاره‌مانی ئەم داستانە، لە حالیکە بە‌گوێزە ی بە‌لگە ی لیکۆلینەو کانی ئەم دواپیانە، ناوبراو سەت‌سال بەر لە‌گیرانی ئەسکەندەرییە، مردووە بە‌یەک گە‌یشتی ئەو و عەمری عاس ئەفسانە‌یە^١.

سەمەرە‌یەو هوی واق‌مانە، کە شە‌بلی‌نعمان هەرچە‌ند ئە‌نووسی کە نحوی لەو حە‌وت پیاو زانایانە‌یە، کە لە‌بەر زوڵم و زوری ژوستی نین لە‌ روومە‌و هاتە ئێ‌ران و، خوسرەو ئە‌نەو شیروان چاوە‌ دێ‌ری و پە‌زیرایی لی‌کردن، کە‌چی بروای بە‌وش هە‌یە، کە یە‌حیاو عە‌مری عاس، لە ئە‌سکەندەرییە، یە‌کتریان چاو پی‌کە‌وتووە. ئێ‌تر ناروانی‌تە ئە‌مە کە لە‌سە‌فە‌ری ئەو حە‌وت کە‌سە زانایە بو ئێ‌ران، تاکاتی گیرانی ئە‌سکەندەرییە، زیاتر لە‌ سە‌ت و بیست‌سال ماو‌ە ی هە‌یەو نا‌گونجی یە‌حیا - کە سە‌ت و بیست‌سال بەر لە‌گیرانی ئە‌سکەندەرییە، حیکمە‌ت زانیکی گە‌ورەو بە‌ناو‌یانگ بوە - کاتی گیرانی ئە‌سکەندەرییە‌ش، هاو دە‌می عە‌مری عاس بوو بی‌تو بە ژیا‌نی خوی درێ‌ژە بدات.

جا لە‌بەر ئە‌و ئە‌و نە‌قلانە‌ی کە بە‌یەک گە‌یشتی یە‌حیاو عە‌مر دە‌گیرنە‌و، گەرچی ناوی‌کیان لە‌ کتێ‌بخانە نە‌بردووە، بی‌ بن‌چینه‌و بی‌ پایە‌ن.

چیرۆکی بە‌یەک گە‌یشتی یە‌حیاو عە‌مر، بە‌وتە‌ی **ابوالفرج**، وە‌ک دە‌لە‌سە‌ی دە‌رس وتی **أرسطو**. لە ئە‌سکەندەرییە ئە‌چی، کە **عبداللطیف** دروستی کردووە. دروست‌کەرە‌کانی ئە‌م چیرۆ‌کەو ئە‌وانە‌ی گێ‌راویانە‌تە‌و، بەر جە‌و‌ە‌ندی ئە‌و‌ە‌یان نە‌کردووە بزانی چیرۆ‌کە کە‌یان دە‌گە‌ل می‌ژو، یە‌ک دە‌گرنە‌و، یان نا.

(١) سە‌یر ئە‌مە‌یە، کە ئا‌غای (دو‌کتور ذبیح‌الله صفا) هەرچە‌ند لە‌ لاپەرە‌ی ٦ ی (می‌ژو زانستە‌کانی عە‌ق‌لی ئە‌ی‌سلام‌دا) ئە‌ل‌ی یە‌حیا نحوی، لە پیاو گە‌ورە‌کانی مە‌درە‌سە‌ی ئە‌سکەندەرییە، لە ئاخ‌ری سە‌تە‌ی پێ‌نجە‌م و نیو‌ە هە‌و‌ە‌لی سە‌تە‌ی شە‌شە‌م (نزیکە‌ی سە‌ت‌س‌ال بەر لە‌ کوچی پێ‌غە‌مبەر) بوە و لە لاپەرە‌ی ١٨ ی ئە‌و کتێ‌بە‌دا، بە‌ ئاش‌ک‌را، رادە‌گە‌یە‌نی و ئە‌ل‌ی: «تا‌گی‌رانی می‌سر بە‌دە‌ستی عە‌مری عاس، (٦٤١ زایینی) یە‌حیا نحوی زیندو بوو؛ بە‌لام بە‌م جو‌رە کە لە‌باری وتە‌ی می‌ژو دەر ئە‌کە‌وی، ئە‌م کابرایە لە‌پیاو‌ە‌کانی ئاخ‌رو ئوخ‌ری سە‌تە‌ی پێ‌نجە‌م و نیو‌ە هە‌و‌ە‌لی سە‌تە‌ی شە‌شە‌می زایینی‌یە و زیندو و مانە‌و‌ە‌ی ئە‌و لە ئاخ‌رو ئوخ‌ری سە‌تە‌ی پێ‌نجە‌م و ناو‌ەر‌استی سە‌تە‌ی حە‌وتە‌م، بە‌تە‌وا‌وی دو‌ور لە‌ عە‌دە‌تو عە‌ق‌ل دیا‌رە. لە عە‌ینی حال‌دا، کور‌تە‌ی ئە‌و داستانە‌ی کە قاره‌مانە‌کانی، یە‌حیا‌ی نحوی و عە‌مری عاس‌ن، بە‌نا‌وی دە‌لیل و بە‌لگە بو کتێ‌ب سو‌وتانی ئە‌سکەندەرییە هێ‌تاو‌ە‌تە‌و.

دووهمه - له ناوه روکی چیروکه کېدا، ئه لې که دواى ئه وه خهليفه بریاری دا کتیبخانه له ناوچې، عمر کتیبه کانی له نیوان هه مامه کان دا بهش کردو ماوهی شهش مانگ کتیب کرانه خوړاکی ټاگری هه مامه کانی ئه سکه نده ریبه. ههر بهوهر، که ئه سکه نده ریبه له و کاتهدا، گه وړه ترین شاری میسرو گه وړه ترین شاری دنیای ئه وه وخته بوه و عمر بو خوی له راگه یاندنه که ی دا، بو خه لیفه باس ده کاو ئه نووسی:

«لهم شاردا، چوار هزار همام، چوار هزار خانوو بهرې گه وړه، چل هزار جووله که ی سهرانه دهر، چوار سمت دیمه نگاو گهر د شگای ده وله تی، دوازه هزار سه موزی فروش که سه موزی تازه یان ده فروشته هه بوه».

ئهی وا له بهر چاو بگرین که له ماوهی شهش مانگ دا، چوار هزار همام بهو کتیبانه گهرم کراون. یانی کتیب ئه وه نده زوړ بو، که ئه گهر بیان ویستایه تاقه هه مامیک بهو کتیبانه گهرم بکن بو نزیکه ی هه و ستمت هزار روژ، یانی بو نزیکه ی دوو هزار سالی ئه وه هه مامه بهس بوو. سه یرتر ئه مه یه، به گویره ی ئه وه ی له ناوهروکی راگه یاندنه که ی ابوالفرج دا هاتوه، ته وای ئه وه کتیبانه له باسی حکمت و فلسفه دا بوون نه ک مه به ستیکی تر.

ئسته و ا چاکه که میک بیر بکه ینه وه: ئایا له سهره تای به دی هاتنی شارستانیته یه وه هه تا ئه مرو - که چند سه ته یه چاپ دروست کراوه و به شیوه یه کی سهر سوور هیئر چاپه مهنی ئه داته دهر وه - ئه وه نده کتیبی حکمت و فلسفه که بهر گه ی ټاگری چوار هزار همام له ماوه ی شهش مانگ دا، بگریته بوه؟.

دیسان وا باشه بیر بکه ینه وه: ئه م کتیبخانه یه، چیه ای جیگه دا گرتیته؟! کتیبه کان ناگری به چه شنی کای کا دین رزانه سهر یه ک؛ به لکه به شیوه ی ریک و پیک له رفهدا، هه لچندراون تا خه لک که لکیان لی وهر گرن، ئه مهش بزاین کشیشیکی مه سیحی له سه ته ی چواره می دواى زاینی دا، که له لایهن ئیمپراتوره وه، ده ستووری پی درابوو تا کتیبخانه که له ناو بهرې بهم جوړه راده گه یه نی که: «من ته وای قه فسه کانی ئه ویم له و کاتهدا، له کتیب به تال و هه تال دیت»^١ تاقه هوډو ره و اقیکی که ئاغای عبداللطیف له و جیگایه ی دیتوه هیچ که ئه

کتیبه‌های تی‌دا جیگا نایت‌هوه، بگره جیگه شاریکیش بو کتیبه‌خانه‌یه کی ئاوا کهم بوه.

ئیمرو کتیبه‌خانه‌ی زور گه‌وره، به‌هوی پیشکوه‌تنی سهنه‌تی چاپو له دهس هاتنو دهس رویشتی بهر بلاو، که بهر له‌مه له میژوی به‌شهر دا، نه‌بوه، له دنیا‌دا به تایبعت له ئهمریکاو شور‌هوی دا هه‌یه. ههر بهو جوړه که شاره زور گه‌وره‌کان، که له میژوی ژبانی ئینسان دا نه‌بوون، له دنیای ئهمرو دا ههن.

من بروا ناکهم ئیستاش کتیبه‌خانه‌یه‌ک هه‌بی، که کتیبه‌کانی ئه‌وی بو گهرم کردنی ههمامه‌کانی شاریک که ئهم کتیبه‌خانه، له وی‌دابی باشار بکات.

ئهمانه ههمووی به‌لگهن بو ئه‌وه‌ی ئهم داستانه، خه‌یالی خاوو ئه‌فسانه‌یهو ته‌نیا له دنیای ئه‌فسانه‌دا، یه‌ک نموونه‌ی هه‌یهو ئه‌ویش ئه‌مه‌یه ئه‌گیرنه‌وه ئه‌لین: کابرایه‌ک له تاریفی شاری هرات‌دا - که ده‌یگوت زهمانی‌ک یه‌کجار گه‌وره‌و پر حه‌شیمه‌ت بوه - چاووراویکی زوری کردو کار گه‌یشه‌ ئهو جیگایه که کوتی: «... ئهو کاته له هرات دا، بیستو یه‌ک هه‌زار ئهممه‌د ناوی یه‌کچاوی که له

پاچه فروش بوه»!!!.

ههر له وه‌ی‌را، که ته‌واوی خه‌لکی شاری هرات، ناویان ئهممه‌د نه‌بوه و ته‌واوی ئه‌وانه‌ی ناویان ئهممه‌د بوه، قیچو یه‌کچاو نه‌بوون و ته‌واوی ئهممه‌د ناوی یه‌کچاوی ئهو شاره‌ش، که له پاچه‌فروش نه‌بوون، که وایه ئه‌گهر ژماره‌ی ئهممه‌ده یه‌کچاوه‌کانی که له پاچه‌فروش گه‌یشه‌تیته بیستو یه‌ک هه‌زار کهس؛ حیسابی کهن بروانن ژماره‌ی چاو ساغه‌کان چهنده بوون؟!

ئه‌گهر ته‌واوی زیندوو مردوی عالم خر کهینه‌وه، به‌وه‌نده‌ناگا.

داستانی ابوالفرج‌یش، شتیکه وه‌ک چیروکی ئهممه‌دی یه‌کچاوی ناوبراو. به وته‌ی شیلی‌نعمان، ههر بهم هویه‌ویه، که نووسه‌رانی دایرة‌المعارفی ئینگلیسی، چیروکی ابوالفرج به گه‌پو گالته ئه‌زمیرن.

سی‌ههم - شیلی‌نعمان و هیندیک له لیکو له ره‌وه‌کانی روژئاوا وتویانه: لهو زهمان دا، کتیبه‌کان له‌سهر کهول نووسراون و به که‌لکی سووتان نه‌هاتوون ئه‌وه‌ی که کتیبان کرابنه دهسته‌چیه‌ی ئاگر، کارو بیریکی بی هوو ده‌یه.

شیلی‌نعمان له زمان کابرایه‌ک به ناوی مسیوپیر، ته‌گیرته‌وه که وتویه: «ئیمه بروامان به‌مه‌یه که ههمامچیه‌کانی ئه‌سکه‌نده‌ریه، تا ئهو جیگایه که

شتیکیان بو سووتاندن دهست کهوتیت، هیچ کاتیک کیتی له پیسته نووسراویان وهبر تاگر نه ئه‌دا. قسه له‌سهر ئه‌وه‌یه، که بهشی زوری کتیه‌کانی ناوبراو، له کهول پیک هاتبوون.^۱

چوارهم - ئه‌گهر ئه‌و چهشنه کتیخانه له ئه‌سکه‌ندهریه دا بوایه، بی‌گومان عه‌مری عاس له‌و باسو خواسه‌دا، که سه‌باره‌ت به‌وشاره بو خه‌لیفه‌ی نووسیوو له میژوه کان‌دا نووسراوه و راگیراوه، ناویکیشی له‌و کتیخانه‌یه ئه‌برد. له راگه‌یاندنه‌که‌ی عه‌مر دا، باسی گهردشگا و جیگه‌ را‌ب‌واردنه‌کانی گشتی ده‌وله‌تی و سه‌وزی فروشه‌کانی شار کراوه، به‌لام باسیک له کتیخانه نیه.

پینجه‌م - شاری ئه‌سکه‌ندهریه، دوا‌ی ئه‌وه که‌وه دهست موسولمانان کهوت، قه‌راردادو بریاری ناشتی ده‌گه‌ل موسولمانه‌کان به‌ستو خه‌لکی ئه‌و شاره «أهل ذمه» واته: په‌نانشینی موسولمانان، ناسران و یاسای په‌نانشینی بو‌یان به‌ریوه‌برا؛ یانی گیان و مال و نامووس و هه‌تا په‌رستشگا و ئازادی به‌ریوه‌بردنی نه‌ریته‌کانی تایینی ئه‌وان ریزی لی‌گیراو حکومه‌تی ئیسلامی چاوه‌دیری و پاریزگاری ئه‌وانه‌ی به‌ ئهرکی سه‌رشانی خو‌ی ئه‌زانی.

عه‌مر کوری عاس، له په‌یماننامه خو‌ی دا ده‌گه‌ل خه‌لکی میسر، به‌و چهشنه‌ی نووسی:

«ئمه‌ په‌یمانی هیمانه‌تی‌یه، که‌عه‌مر، به‌ خه‌لکی میسری ئه‌دات. گیان و خو‌ین و که‌ل و په‌ل و هه‌شارگه‌و شته‌کانی دیکه‌ی ژانیان پاریزراوه». به‌ گو‌یره‌ی ئه‌وه‌ی **مُعْجَمُ الْبُلْدَان** گیراویه ته‌وه روون کراوه‌ته‌وه که:

«زه‌وی خه‌لکی میسر، که‌ل و په‌ل و دارایی ئه‌و خه‌لکه‌ هه‌مووی هی خو‌پانه‌و هیچ که‌س مافی ده‌س پی‌گه‌یاندن و داگیر کردنی ئه‌وانه‌ی نیه».^۱

به‌ تیکرایێ ئه‌زانین که کرده‌وی موسولمانان سه‌باره‌ت به‌و گه‌لانه‌ی له کتیی ئاسمانی په‌یره‌ویان کردوه (أهل کتاب)، هه‌میشه به‌م جو‌ره‌ یوه که دوا‌ی سه‌رکه‌وتن، ئه‌وانه‌ی به‌ په‌نانشینی خو‌ی داناوه مالیاتی لی‌ ساندوون و له به‌رانبه‌ر ئه‌و مالیاته، خو‌ی به‌ پاریزه‌ری هیمانه‌تی گیان و مال و ئابروو و په‌رستشگای ئه‌وانه زانیوه. له ئه‌سکه‌ندهریه‌ش به‌و چهشنه ره‌فتار کرا.

(۱) شبلی نعمان، کتیخانه‌ی ئه‌سکه‌ندهریه، لاپه‌ره‌ی ۵۳.

(۱) شبلی نعمان، کتیخانه‌ی ئه‌سکه‌ندهریه، لاپه‌ره‌ی ۵۶.

ئەگەر لە نەقلی ابوالفرج دا، بگوترايه که موسولمانان کاتی گرتی ئەسکەندەرییه، بەر لە بەسترانی پەیمانی ئاشتیی، سەبارەت بەخەڵک ئەم چەشنە کارانەیان کردووە، لەو بارەوه باسیکمان نەبوو؛ بەلام راگەیانندنەکی ابوالفرج ئەلی: ئەم کارە ساتە ماوەیەکی زۆر دواي گیرانی ئەسکەندەرییه، بەهۆی باسکردنی یەحیا نەحوی هاتوتەدی و، ئەوەی که موسولمانان دواي بریاری ئاشتیی کاریکی ئاویان کردیی، پێچەوانەیی کردەوهی ئەوانە.

شەشەم - تا ئەو رادەیی ئەمە لە ئەحوالی عەمرۆ عومەر شارەزاین، بروا ناکرێ کارەساتی ئاوا رووی داییت. بەلام عەمر، بو خۆی پیاویکی بە هوش و تیگەیشتوو سەربەخۆ بوە و ئەگەر بیرو بروایەکی تاییەتی بوویایە، بەهەر چەشنێک بوایە، بەسەر عومەری دا، دادەسەپاند و دەی کرد.

میژووەکان ئەنوو سن که عومەر، زۆر مەیلی بەگرتی میسر نەبوو؛ عەمری عاس بروای خۆی بەسەر دابری. وەك ئەلین، داخوای ئیجازەیی کرد بەلام بەر لەو فەرمانی پێیگات هروژمی دەست پێ کرد. ئەگەر بەو چەشنەیی چیرۆکە که ئەلی، که یەحیا نەحوی بیو هەو دەمو هاوایی عەمری عاسو، عەمر بەهۆی قامو عەقل و لی هاتوویی خۆی، لە وتاری ئەو زانایە حەزی دەکردو فایدەیی لی وەرەگرت، عەمر لەنامەیی خۆی دا بو عومەر، ئەو نووسی دۆستیکی ئاوا زانای هەیمو ئەو کتیبانەیی بو ئەو پێویستەو ئەبێ کتیبخانە که بەمێنیتەوه. نەك بە داخوای ئیجازەییەکی سووک و هاسان قنایات بکات و دەگەڵکوو کاغەزی خەلیفەیی پێ گەشت، بەبێ نووسینی نامەییەکی دیکە لە پێش چاوی دۆستی زانای خۆی، ئەو کتیبانە - که دۆستە پایە بەرزەکی لە گیانی خۆی خۆشتر دەویستن - ئاوریان تی بەر بدات.

جگە لەمە، کردەوهی عەمر لە ئەسکەندەرییه، کردەوهی سەر کەوتووێکی وایو که حەزی لە باشکردن و بەر هەم هێنان و ئاوە دان کردنەوه، کردو؛ نەك چەشنی مل هوریکیی زالمو ستمکاری وەك قیتبە بن مسلم.

ویل دورانت ئەنوو سی:

«عەمر، بە دادگەری حکومەتی کرد. بەشیکی لە مایاتە زەوێندە کەیی، بو پاک کردنەوهی جوگە ئاوەکان و چاک کردنەوهی پردهکان و تازە کردنەوهی درگە ئاویک

(کانال) که لهزه‌مانی پیشوو، چه‌می نیلی تیکه‌ل دهریای سوور ده‌کرد^۱، تهرخان کردو کهشتیان توانیان له‌معدترانه وه‌برونه‌گه‌وره دهریای هند. ثم ریگا‌ئاوه. له‌سالی ۱۱۴ ی کوچی (۷۳۲ ی زایینی) دا، ره‌لمو خیز پری کرده‌وه وله‌که‌لک کهوتو ویل‌کرا^۲.

له‌مروقیکی که‌بیری کو‌مه‌لایه‌تی‌ئو تائهم راده‌بوه، باوهر ناکری که‌کتیخانه یه‌ک‌ئاور تی‌بهر بدات.

وه، ئه‌مما عومهر، ههر چه‌ند پیاویکی به‌زاگون و تووره‌بوه، به‌لام هیچ که‌س له‌و شیاری و تی‌بینی و، پاشه‌روژ له‌بهر چاو‌گرتنی ئه‌ودا، شک و گومانی نیه. عومهر بو‌ئهو‌هی هه‌موو ئه‌رکیک ته‌نیا وه‌عوده‌ی خو‌ی نه‌گری و جگه‌له‌مه‌ش له‌بیرو بروای خه‌لکی دیکه‌یارمه‌تی وه‌گری، له‌مه‌به‌سته‌گرینگه‌کان دا، به‌تایبمت سه‌بارمت به‌کاروباری دهره‌وه‌ی حکومه‌ته‌که‌ی، راویژ‌گه‌ری پیک ده‌هیناو راویژه‌ری وته‌گیبرو رای ده‌کرد، که‌له‌کتیه‌میژویی یه‌کان دا، نووسراوه‌و له‌نه‌ج‌البلاغه‌ش دا، دوو نمونه‌له‌راویژ‌کردنی عومهر، له‌جیگای خو‌ی، ئیشاره‌ی بی‌کراوه. له‌هیچ میژویک دا نه‌دیتراوه که‌عومهر، سه‌بارمت به‌کتیخانه‌ی ئه‌سکه‌نده‌ریه‌شورای پیک هینایی و ده‌گه‌ل که‌س راویژه‌ری کردییت. زور له‌وه‌دووره‌بی‌راو ته‌گیبر هه‌لی کوتاییته‌سه‌ر کاریکی ئاوا. جگه‌له‌مه‌ش ئه‌گه‌ر عومهر بیرو بروای ئه‌مه‌بایه، که‌له‌سه‌ر قورئان‌را، نیازمان به‌کتییکی دیکه‌نیه، ده‌بوو بروای به‌مه‌ش بو‌ویایه، که‌سه‌ره‌رای مزگه‌وت، پیوستی‌مان به، مه‌عه‌دو په‌رستشگای دیکه‌نیه؛ ئه‌ی بوچی له‌قه‌رار داده‌کانی خو‌ی دا، کلیساکان و که‌نیه‌کان و ئاگر که‌کان قبول‌ئه‌کا. به‌لکه‌ده‌وله‌تی ئیسلامی، په‌یمانده‌ری پارێزگاری له‌وانه‌ئەزانی که‌له‌به‌رانبه‌ری په‌ناشینه‌کانی ئیسلام، ئه‌رکی سه‌رشانی به‌ریو به‌ریت؟.

حه‌وته‌م - گرتمان عه‌مری کوری عاس، ده‌ستوریکی ئاوا‌ی دابی؛ ئاخو باوهر به‌مه‌ئه‌کری، گه‌له‌کانی مه‌سیحی و جووله‌که‌ی ئه‌سکه‌نده‌ریه، به‌بی‌هیچ به‌ره‌کانیه‌ک، ئه‌و کتیپانه، که‌ده‌سکه‌وتی فهره‌نگ و میژوی ئه‌وان بوو، وه‌ک عه‌مباری

(۱) من باش لی‌ی نازانم؛ له‌رواله‌تا ئه‌و شوینه‌ئاوه، ههر ئه‌و جیگایه‌یه که‌دیسان له‌مه‌سه‌تانه‌ی دوا‌ی دا، کراوه‌ت‌ه‌موو ئیستابه (کانالی سوئز) ناوبانگی هه‌یه.

(۲) میژوی شارستانی، وه‌رگیراوه‌ی فارسی، جزمی ۱۱، لاپه‌ره‌ی ۲۲۰.

ویشکهدار، به خه لکی دیکه بسیړن و بیان سووتینن و هتتا به نهینیش ئه و کتیبانه
رانه گوین و نه یان شارنه وه؟!!!

وتهی قفطی

ئەمما نەقلی قفطی: وینەیی ئەم وتانەییە، کە ابوالفرج ئەیان گیریتەوه. تەواوی ئەم رەخانەیی کە بەحەق لە ابوالفرج ئەگیرێ، بو ئەویش جیی خویەتی. هەر وەك ابوالفرج لە کتیی میژوی خوێ، کە بەر بڵاوه و بەزمانی سریانی نووسیویه، ئەم باسەیی نەنووسیوه، بەلام لە مختصر الدول دا، کە عەرەبییهو کورتکراوی هەمان کتیبە سریانیە کە، داستانی کتیب سووتانی هیناوه تەوه. ئەوه جیگای سەر سوورمانە کە قفطیش لە کتیبک دا، کە سەبارەت بە میژوی میسر نووسیویه،^۱ باسیکی لەو چیرۆکە سەیرە نە نووسیوه. بەلام لە کتیی (اخبار العلماء باخبار الحکماء) کە میژوی فەلسەفە زانەکانە لە ژێر ئەحوالی یحیی نحوی، ئەم داستانەیی بەبێ ناو بردنی هیچ بەلگەیەك باس کردوه. بەم هویە، لە نەقلی قفطیش دا، یحیی نحوی یەکیك لەو دوو قارەمانەیی بەدی هینەری ئەم باسەییەو، بەقسەیی خویان تەواوی ئەو کتیبانە کە سەبارەت بە حکمەت و فەلسەفە بوون، ئەوەندە زۆر بوون کە چوار هەزار حەمام یان لە ماوهی شەش مانگدا، پێ گەرم کراوه.

قفطی ئەلی: کە یحیی نحوی لە پیشدا، «گەمەیی لی خورپۆه» واتە کەشتی بەرپۆه بردوه. لە تەمەنی چل و پینج سالی دا، ئەوینو هەوای دەرس خویندن، لە سەری داوه و دوايه، بوته فەیلەسوف و هەم پزشک و هەم زانای نووسەر و هەم بە پلەیی قەشە گەری شاری ئەسکەندەرییه گەشتوه.

(۱) جورجی زەیدان، میژوی شارستانی، جزی ۳، وەرگیراوهی فارسی لاپەرەیی ۶۴.

شك و گومانی میژو، سه بارهت به یه حیا نه حوی

سه بارهت به یه حیا نه حوی، چه شنه گومانیک له میژو دا ههیه. ئه وهی که ئاشکرایه، پیاویکی فیلسوف و ئوسقوف، له دهوړه ی بهر له ئیسلام دا بوه و ههر ئه وهیه، که له رد کردنه وهی ابرقلس و ارسطو دا، بو بهرایي و پاریزگاری له بنچینه و بنه رته کانی مه سیحیهت، کتیی نووسیوه و بوعلی له نامه ی بهناوبانگی خو ی دا بو ابوریحان بیرونی، به ناحهزی ناوی بردوه و پیی وایه که ئه و کابرایه، نه که له رووی بیروبروا، به لکه بو هه لڅه له تاندنی زوړ بهی خه لکی مه سیحی، ئه و کتیبانه ی نووسیوه.

له لایه کی دیکه وه، ابن الندیم، له کتیی الفهرست دا، ناوی یه حیا ی بردوه که ده گه ل عومه ر و عمری عاس یه کتریان چا و پی که وتوه: بهی ئه وهی باسیکی له کتیبخانه ی ئه سکه ندریه کردیت. له کتیی باوه ر پی کراوی «صوان الحکمة» ابوسلیمان منطقی ئه نووسی: ئه و له زه مانى عثمان و معاویه دا، دیتراوه. که و ابو، یان نه قلی ابن الندیم و ابوسلیمان منطقی دروست نیه، یان ئه و که سه ی که له زه مانى عمری عاس و معاویه دا بوه، یه حیا ناویکی دیکه بوه، بهی ئه وهی پیاویکی سه رناسی و ابو بیت که شه رح و دريژه وتاری له سه ر کتیه کانی ارسطو نووسییت و قه شه ی شاری ئه سکه ندریه ییت.

دوورنیه ئه و که سانه ی چیروکی کتیبخانه ی ئه سکه ندریه یان دروست کردوه، له و یه حیا ناوه ی که له وتاری ابن الندیم و ابوسلیمان منطقی دا ناوبراوه، که لکیان وه رگرتی و داستانه که یان پیک هیتابی، بهی ئه وهی بروانن که ره نگه دوو که س به و ناوه بووبن. بگره یه کی که به و ناوه، له زه مانى عمری عاس و عوسمان و معاویه. دا بوه، که ناکری ههر هه مان ئوسقوفی فیلسوفی بهناوبانگی ئه سکه ندریه ی بوویت.

به ههر حال ئه وه ئاشکرایه، که یه حیا نه حوی ئه سکه ندرانی، فیلسوف و پز شک و شیکه ره وهی کتیی ارسطو و قه شه ی بهناوبانگی ئه سکه ندریه، زه مانى عمری عاس و معاویه ی نه دیوه.

وتهی حاج خلیفه

ئەمما حاج خەلیفە: ئەم پیاو، لە سەتەکانی دوایین، یانی سەتە یازدەهەمی کوچی دا ژیاو. ناوبراو، کتێبناس و پێرست نووسە، نەك میژو نووس. کتێبی بەناوبانگی ئەو «کشف الظنون»ە، کە فەرست واتە پێرستی کتێبانەو لە هونەری نەوعی خۆی دا بایەخدارە. جوملەو کورتە و تەبەکی کە لەو ئەگێرنەو، دوو بەشە، بەشی هەوێیان ئەمەیه کە:

«عەرەب لە سەرەتای ئیسلام دا، ئەو زانستانە ی کە سەرنجی پێ ئەدا، سێ بەش بوون: یە کەتی خوا، دەستوورە ئایینی یە کان و سێ هەم یزشکی، کە بەر لەمەش شتیکیان لی دەزانی و جگە لەو، پێویستی شیان پێی بوو. بەلام خویان لە دەرەتە ی زانستەکانی دیکە، نەدا، چونکە نەیان دەویست بەر لەمە ی بناغە ی ئیسلام قایم بێ، زانستەکانی بیگانه لە ناو خەلک دا، پەرە بگری.

وتهی حاج خەلیفە تائیرە، و تەبەکی دروستە؛ ئیمە لە کتێبی (خزمەتەکانی لەبەرانبەر یەکی ئیسلام و ئێران)، بەشی خزمەتەکانی ئێران بە ئیسلام دا، سەرەتا و چلۆتیی پیشکەوت و سەر کەوتنی زانستەکان مان لە ئیسلام دا شی کردۆتەو، زانستەکانی ئیسلامی لە خوێندنەو، شەریعت و ری زمان را دەستی پێ کرد. لە هەوێ لەو سەرنج بە زانستەکانی فەلسەفە یاطبیعی یا ریاضی نەدا، و رده و رده، بەو زانستانە سەرنج درا.

بەشی دوو هەمی و تهی حاج خەلیفە ئەمەیه: «حەتتا ئەلین کە عەرەب، کاتی گرتنی شارەکان، هەر کتێبکی کەو دەستی کەوتبایە ئە ی سووتاند». ئەبیین کە حاجی خەلیفەش - هەرچەند کە میژو نووس نیە - نوکتە یەکی کە

کارزانی نهقل و وته، گيره وه، له کاری خوڤان دا لهبر چاوی ته گرن، چاوه دیری لی کردوه. نهی وتوه، که عهره ب کاتی گرتی شاره کان، کتیان ته سووتین؛ که بیته بروا دهربرینی خووی، دان بهوهی خه لک وتووایه، ته لی: «وا ته لین.....».

شک له مه دانیه، که له زهمانی حاج خه لیفه که سه تهی یازدههم بوه، قسه یه کی تاوا کراوه. چوار سه ته بوه، که هم قسه تهوترا و خودبه خود سه ته به سه ته، زیاتر ته کهوته سهر زمانان. وهک ته مه وایه، که تیمه ئیستا بلین: وا ته لین..... و زوریش تهوتری که موسولمانانی سهره تای ئیسلام، له ههر جیگه یه ک کتیپکیان دهس کهوتبایه، ته یان سووتاند. ته گهر ئیمرو تیمه قسه یه کی وا بکه ین درومان نه کردوه؛ چونکه بیستمان و دیتمان له زهمانی عبداللطیف و ابوالفرج و قفطی را، قسه یه کی وا دهس پی کراو، دوایهش دریزه ی پی درا.

که وابوو حاج خه لیفه جگه له مهی وهک عبداللطیف و تهوانی تر، مه دره ک به لگه یه کی ناو نه بردوه، شتیکی تازه ی نهوتوه، تهوهی له زهمانی تهودا، کهوته ته سهر زمانان، بهوشه ی فعل مجهول عهره یی (ویروی) واته: وا ته لین و به نیشانه ی باوهر پی نه کردن هیناویه ته سهر کاغز.

مقریزی

دوا ی عبداللطیف، تاقمیکی تر عهینی وتهی تهویان له کتیپه کانی خوڤان دا هیناوه ته سهر کاغز و چون ئاشکرایه سهر چاوهی نهقله که ته چیته وه سهر عبداللطیف، شیاوی باس لی کردن و لیکولینه وه نیه.

بو نمونه مقریزی، کتیپکی سهارهت به میژوی میسر نووسیوه، که به «خطط مقریزی» ناوبانگی رویشته. ناوبراو لهو جیگه یه، کهوهک میژو نووسیک باسی گیرانی تهسکه ندریه ی نووسیوه، ناویکی له کتیپ سووتان نه بردوه، به لام لهو جیگایه که ته گاته تاریفی «عمودالساوی» که عبداللطیف ههر وهک تهو، وتهی به ناوبانگی خووی له ژیر تاریفی تهو جیگایه دا کوتوه، عهینی وتهی عبداللطیف وشه به وشه، دووپاته ته کاته وه؛ ته مه بو خووی نیشان تهدا، که مقریزی پچو کترین بروایه کی بهم نهقله نه بوه، دهنا بهلانی کهمه وه، دهگل باسی گیرانی تهسکه ندریه، تهی نووسی، یان وشه ی «ویذکر» یانی (وا ته لین) ی، له

وتاره‌ک‌هی دەر ده‌خست و نه‌ی ده‌نووسی.

ابن خلدون و کتیب سووتانی ئیران

ئێستا نو‌به‌ی ئەم‌یه‌ که‌ لیک‌ولێنه‌وه‌ی وته‌ی ابن خلدون، که‌ سه‌باره‌ت به‌کتیب سووتان له‌ ئیران باسی کردوه‌ و چواره‌مین به‌لگه‌یه‌، که‌ خوا لی‌ خوشبوو دوکتور موعین به‌ نه‌قل له‌ پورداود، هیناویه‌ته‌وه‌، ده‌س پی‌ بکه‌ین.

ئه‌گەر نه‌روانینه‌ ئه‌سلی وتاری ابن خلدون، و به‌ نه‌قلی پورداود له‌ «یشتها» دا، که‌ خوا لی‌ خوشبوو دوکتور موعین باسه‌که‌ی له‌وی دەر کیشاوه‌، باوهر بکه‌ین، ئه‌بی بلّین ابن خلدون که‌ خوی میژو نووسه‌و ده‌گل‌ عبداللطیف که‌ ههر‌بزشکه‌و ویستویه‌ سه‌فه‌رنامه‌ بنووسی، یا ابوالفرج که‌ ئه‌ویش پزشکه‌ یا حاج‌ خه‌لیفه‌، که‌ فهرست نووسه‌ واته‌ پی‌رستی کتیبانی نووسیوه‌، و هه‌تا ده‌گل‌ قفطی که‌ تاریخ الحکمای نووسیوه‌، ناکری هه‌لیانسه‌ نگین. ابن خلدون، ههر‌چه‌ند له‌ ئاخرو ئوخری سه‌ته‌ی هه‌شتمو سه‌ره‌تاکانی سه‌ته‌ی نوهمی کوچی‌دا ژیاوه‌، و له‌ میژو نووسانی سه‌ته‌ی دووه‌مو سی‌هه‌مو چواره‌م نیه‌، که‌ بو‌خوی بتوانی راسته‌و راست له‌ ریگه‌ی مه‌به‌ست وەر‌گرتن له‌ خه‌لک‌ به‌ی‌ ئه‌وه‌ی بتوانی به‌لگه‌ی مه‌به‌ست به‌ریته‌وه‌ سه‌رکتیب‌و کانه‌ی ره‌سهن، شتی ئاوا قه‌دیمی بنووسی به‌لام به‌هوی ئەمه‌، که‌ ناوبراو میژو نووسیکی میژوی گشتیه‌و جیگای بروایه‌، ئه‌گەر مه‌به‌ستیک‌ به‌ چه‌شنیک‌ بنووسی که‌ برواو باوهری پته‌وی ئه‌و راسته‌قینه‌ی باسه‌که‌ نیشان بدات، ئه‌بی بلّین که‌ به‌لگه‌یه‌کی ده‌س که‌وتوه‌، که‌ لانی که‌م، بو‌ ئه‌و جیگای باوهر پی‌کردن بو‌؛ که‌وايه‌ وته‌ی ئه‌و ههر‌چه‌ند قه‌ولیکی ته‌واو روون کراوه‌ وه‌ نایه‌ته‌ ژماره‌، به‌لام ئه‌کری به‌ وته‌یه‌کی «مرسل» و ناردراوه‌ بناسری.

به‌لام ابن خلدون بروای خوی دەر نه‌بریوه‌ و به‌ شیوه‌ی «فعل مجهول»، واته‌ کاریکی که‌ به‌جی‌ هاتنی روون نیه‌، قسه‌ی لی‌ کردوه‌؛ ئه‌ویش وتاری خوی به‌ «وَلَقَدْ یَقَال» واته‌ (بزانه‌ ئاوا ئه‌لین) ده‌س پی‌ کردوه‌. یانی وته‌یه‌کی بی‌پیز نه‌حه‌تا که‌م هیژ (مرسل).

جگه‌ له‌مه‌، ابن خلدون له‌ سه‌ره‌تای قسه‌که‌ی چه‌ند وشه‌ی زیاد کردوه‌، که‌ پتر بو‌ته‌ هو‌ی که‌ساسی و باوهر پی‌ نه‌کراوه‌یی باسه‌که‌.

ناوبراو، دوا‌ی ئه‌وه‌ به‌پی‌ رواله‌تی کو‌مه‌لایه‌تی تاییه‌تی خوی - که‌ جیگای

قبوولی خەلکی دیکەنیه - وئەویش ئەمەیه: «لەهەر جیگایەک کە مەلک وئاوەدانی پەرەى سەند بى، بمانەوى یا نەمانەوى زانستەکانى عەقلى پەرە ئەستین.» لەو وتانە، نەتیجە ئەگرى: «لە ئێران کە مەلک وئاوەدانی پەرەى ساند بوو، نە گونجا وە، زانستەکانى عەقلى پەرە ئەستین.» ئەلى: وە بەو چۆرە ئەلین، کە ئەم زانستانە لە لایەن ئێرانپانەو بە یونان گەیشتو، ئەو کاتە کە ئەسکەندەر دارای کوشتو بەسەر ولاتى «کەیانى» دا، دەسەلاتى پەیدا کردو کتیپەکان و زانستەکانى زۆرو بىژمارى کەوتە دەست، هەر وەها، وەختى ولاتى ئێران بەهوى عەرەبان گیرا، کتیپىكى زۆریان چاو پیکەوت سەعد و قاص نامەى بوعمەر نووسى.....».

وە کوو ئیمە ئەزانین، ئەوەى کە ئەسکەندەر کتیپانى لە ئێرانەو بەریتیه یونان و دواى گیرانى ئێران بە دەستى ئەسکەندەر، یونانیان زانستەکانى تازەیان وە دەست کەوتییت. مەبەستیکە کە هیچ میژوێک ئەوەى نەوتو و هیچ بناغە و بنچینه یەکی نیە.

ئاغای پورداود، لیژەدا دەغلایان فەرمو: چونکە بەشى هەوێل کە بریتیه لە روون نەبوونی باسە کە «ولقد يقال» و هەر وەها، داستانى دروستکراوى گۆزتنەوەى کتیپان و زانستەکان لە ئێرانەو بوونانى لا بردو و دەستى کردو بە نەتیجە گیرى و ئاکام وەرگرتن لە قسەکانى خوى.

سەر چاوهی، باسه دروستکراوه کهی کتیب سووتانی ئیران

سەر چاوهی به یتو باویکی که ابن خلدون ئیشاره ی پی کردوون، ده گهل بهدیهنه رانی ده له سه ی کتیب سووتانی ئه سکه نده ریه، له رواله ت دا دوانن. باسه بئاو کراوه کهی کتیب سووتانی ئه سکه نده ریه، مه سیحیه کان دروستیان کردوه، بوئوه وهی ئه م کاره خراپه، له ملی خو یان که بهدیهنه ریه ئه سل ی ئه ون، دابرن و بیخه نه سه ره ئه ستوی موسولمانان. به لام سه رچاوه ی باس و خواسیکی که ابن خلدون ئیشاره ی پی کردوون، له رواله تا «شعوبیه» کانن، ئه ویش شعوبیانی ئه م

(۱) شعوبیه یا شعوبیان، کومه لیک بوون که زیاتریان ئیرانی بوون و دژی ره گه زه پهرستی و خو به زل زانیی عه ره به کانی ده وره ی (بنی امیه)، که به گه له کانی غه بیری عه ره بیان ده گو ت (موالی) و کاروباری گرینگی ولاته کانی ئیسلامیان، بو خو یان دا گیر کردبو و گه له کانی تریان به چاوی سووک ته ماشاده کرد.

شعوبیه کان له هه وه له وه، دژی ره گه زه پهرستی خه باتیان ده س پی کردو به له به رچا وگرتنی (ان اکر مکم عبدالله اتقیکم) آیه ی ۱۳ سو ره ی (حجرات)، له قورئانی پیرو ز، که ده فه رموی (چاکترینی ئیوه که سی که که پاکترینی ئیوه یت)، هه ول یان ئه دا، چاکی و پاکی بکه نه هو ی سه رکه و تن و پیشکه و تن.

ئو جو و لانه وه، له زه مانی خه لیفه کانی عه بیاسی را، ده س تی پی کرا و تا راده یه ک با فیش و خو به زل زانیی عه ره به کانی که م کرده وه. به لام له دوا یی دا، شعوبیان بو خو یان ره گه زه پهرستی و هه س تی خو له هه مو و که س چاکترین، ده س پی کرد. به خو دا هه لکه و تن و شانازی به را بر دو و، پاک تر نیشان دانی ره گه زی عه جه م به سه ر عه ره بیدا، و عه یب و عار نیشان دان و سه رو گو ی کوتانی ئه وانیان، به و تار و وشه ی ناحه زو سووک، په ره یی دا. نوو سه ران و شاعیران، مثالب العرب، یان واته: عه یب و شو ره بیه کانی عه ره بانیان نوو سی و بئاو کرده وه و ناوی چه نه که س له شاعیران و نوو سه رانی شعوبی

دوايه. ابن خلدون خويشى خالى له ههستى شعوبايه تى و دوژمنايه تى سه بارهت به عمره ب نيه. شعوبيانى ئيرانى، دروشميان شه مه بوو: «هنر نزد ايرانيان است و بس». واته: «زانين و هونهر، ههر لاي ئيرانيانهو تهواو».

له رواله تى وتهى ابن خلدون، شه كرى شه تى بگهين، كه ويستويه بلى «تهواوى زانسته كانى يونان هى ئيرانه»: له حاليكا شه زانين كه شهسكه ندر له زهمانى آرسطودا هيرشى بوئيران هيتاوه و شارستانيتى يونان لهو كاتهدا، له پلهى بهرزى پشكوتن و گهشانهوه دا بوه.

مه بهستى ديكه شه مه يه، كه شه وهى تائيسا له ابن خلدون گيراويانه تهوه، له سه ره تاي نووسراوهى شه، كه كتبيكه فهلسه فى و كومه لايه تى. هيتا نه مان ديوه، كه شه مه بهسته، كه سيك له ميژوه نووسراوهى كهى شه به ناوى «العبرو ديوان المبتدا والخبر» گيرايه تهوه. ابن خلدون شه گهر بو شه چيرو كه بايه خى ميژويى له بهر چاو بگرتايه، ده بوو له ودا، بى گيرايايه وه.

به داخه وه ميژوى ابن خلدون له ئيختيارم دانیه، به لام شه گهر شتيكى (سه بارهت بهم مه بهسته) ي تيدا بوويايه، زور دوور بوو كه له دهس زيرهكو رهندان دهر بچووبايه: شه گهر مه بهستى كي وا، له ميژوكهى ابن خلدون دا بوويايه، له ويان باس ده گيراوه، نهك له سه ره تاكهى. ده بى بروانريتته عهينى ميژوى ابن خلدون دا.

ئهمانن متوكل له هاوده مانى متوكل خهليفه عيباسى، بشار بن برد طخارستانى، ابو عثمان سعيد بن حميد؛ له نه جيپزاده كانى: ئيرانى نووسهرى كتبي انتصاف العجم من عرب و فضل العجم على العرب و افتخارها ميشم بن العدى هاوزه مانى منصورو مهدي و هادى و هارون، خاوهنى كتبي «المثالب الصغير، كتبي المثالب الكبير، كتبي مثالب ربيع، اخبار الفرس».

وهى ديكه يان وهك: سهل بن هارونى دهشت ميشانى هاوزه مانى مامون و سهروكى بيت الحكمة، كه چهنه كتبي له بارهى كاره ناحمه زه كانى عمره بدا، نووسيوه. علان شعوبى، خاوهنى الميند فى المثالب، معمر بن المثنى دانهرى كتبي لصوص العرب و فضائل الفرس، لى هه لكه وتوهو له سه تهى دووه تا سه تهى چواره مى كوچى به توندى خهريكى شانازى كردن به رابردوى خويان و سووك و چروك نيشان دانى عمره ب بوون.

كور تهيهك له فهرهنگى موعين، جزمى ٥، تهعلام، لا پهري ٩٠٤ چاپى سى ههم، ١٣٥٦ هه تاوى.

وه كه ميك له دايره المعارفى فارسى (دوكتور غولامحسين سهفا) جزمى دووه، بهشى يه كه م، لا پهري ١٤٧٨.

«وهر گير»

نیشانه رواله تیه‌کان بو درو بوونی مه‌به‌سته‌که

له‌باره‌ی کتیبخانه‌ی ئه‌سکه‌نده‌رییه، سه‌ره‌رای نه‌بوونی سه‌رچاوه‌ وجگه‌ له‌وه‌ی باسگێره‌ وه‌کان به‌ چه‌شنی کاری نادیار (فعل مجهول)، که‌ نیشانه‌ی بی‌باوه‌ری خویانه‌ سه‌باره‌ت به‌مه‌به‌سته‌ که‌، باسه‌که‌یان گێراوه‌ته‌وه‌. لیزگه‌ نیشانه‌یه‌کی رواله‌تیش بو درو بوونی کاره‌ ساته‌که‌ هه‌بوو، یه‌کیک له‌وان ئه‌مه‌یه‌ میژو ئه‌لی: «ئهم کتیبخانه‌، له‌ سه‌ته‌کانی پێش ئیسلامرا، له‌ناو چوه‌».

سه‌باره‌ت به‌کتیب سووتانی ئێرانیش هیندیک به‌لگه‌ی رواله‌تی هه‌یه‌، یه‌کیان ئه‌مه‌یه‌ که‌، هه‌ر له‌ بنه‌ره‌تا میژو، بوونی کتیبخانه‌یه‌کی له‌ ئێران دا باس نه‌کردوه‌. به‌پێچه‌وه‌انه‌ی کتیبخانه‌ی ئه‌سکه‌نده‌رییه‌ که‌ بوونی کتیبخانه‌یه‌کی به‌م چه‌شنه‌، له‌ سه‌له‌کانی نیوان سی سه‌ته‌، به‌ر له‌ دایک بوونی هه‌زره‌تی عیسا، تا نزیکه‌ی چوار سه‌ته‌ دوا‌ی زاینی، میژو له‌سه‌ری سووره‌ وبوه‌. ئه‌گه‌ر له‌ ئێرانیش کتیبخانه‌ بیونایه‌ که‌ ئه‌گه‌ر سووتاند نیشیان باسی لی نه‌کرا‌با، به‌لانی که‌م بوونی کتیبخانه‌که‌ باسی لی ده‌کرا. ئه‌زانین به‌تایبته‌ به‌هوی ئه‌مه‌، به‌سه‌ر هاته‌کانی ئێران و میژوی ئێران، زیاتر له‌ هه‌ر جێگایه‌کی دیکه‌ له‌ میژوی ئیسلامی دا، به‌هوی خودی ئێرانیان نووسراوه‌و راگیراوه‌.

دیسان به‌هوی ئه‌مه‌، له‌ ئێران دا کاره‌ساتی ئاوا تایه‌ته‌ی روویان داوه‌و حاله‌تیکی وه‌هایان به‌دی هیناوه‌، که‌ ئه‌گه‌ر کتیب سووتان له‌ ئێران دا رووی بدایه‌، هه‌یج لی رانه‌ده‌ وه‌ستان و ده‌س به‌جی ئه‌یان نووسی و رایان ئه‌گرت و زو‌ریش به‌ئیشتیا و تین و تایبته‌، ئه‌و کاره‌یان ئه‌کرد و هوو هه‌لیکی بو ئه‌و کاره‌ هه‌لکه‌وتبوو، په‌یدا بوونی شه‌عوبیه‌ بوو. شه‌عوبیگه‌ری هه‌رچه‌ند له‌ هه‌وه‌له‌وه‌، شو‌رشیکی پاکی

ئىسلامى، داخوазى داد پەر وەرى و دژى جياوازى دانان و زۆرەملەى رەگەزىك
 بەسەر رەگەزىكى دىكەدا بوو؛ بەلام لە دوايى دا گۆرا، بەجوولانە وەيەكى رەگەز
 پەرستانەى دژى عەرەب. ئىرانىانى شعوبى مەبەست، زۆر كتيپان سەبارەت بە
 (مثالب العرب) واتە: ناحەز نیشان دانى كردهووى عەرەبەكان نووسى و لەهەر
 جىگەيەك تۆسكالە رەخنەيەكيان لە عەرەب دەديتەو، زۆر بە تين و تانەو تيزو
 لۆمەو، نووسيان و بڵاويان كردهو. ئەگەر لە كەلین و قوژبنى مێژو دا، تۆسكالە
 شتى كيان بدوزيايەو، لە سىرتا پياواز، لى رانە دەوستان.

ئەگەر عەرەب عەيىكى ئاوا گەورەى بۆبايەو كتيپخانەى ئاگر بدابايە، بە تايبەت
 كتيپخانەى ئىران، حەستەم بوەو نەئەگونجا شعوبيان، كە لەسەتەى دووەمى
 كوچى را، كاريان بەرەو سەر رويشتبوو و عەبباسيەكان بە گوێرەى دوزمانايەتى
 دەگەل بەنى ئومەييەو هەستى دژى عەرەب كەبوويان بە شعوبيەكان پەروبايان
 ئەدا، سەبارەت بە كتيپ سووتانى عەرەبەكان بێدەنگ و كرومات دا بنيشن، بەلكە
 زۆریشان لەسەر زىاد دەكردو هەراو قريوويان وەرى دەخست؛ لە حالىكا شعوبيان
 ئەو كارەيان نەكردو ئەمە بوخوى بەلگە يەكى پتەو بو ئەوەى دەر كەوى، چىروكى
 كتيپ سووتانى ئىران خەياليە.

کورتە ی وتار

وتاری ئیمە سەبارەت بە کتیب سووتانی ئێران و ئەسکەندەرییە، دوایی هات. کورتە ی وتار بوو بە ئەمە کە: تا سەتە ی ھەوتە می کوچی، یانی تانزیکە ی شەش سەت سال دوا ی گیرانی ئێران و میسر، لە ھیچ بە لگە یە ک، چ ئیسلامی و چ غیر ئیسلامی، باسیک لە کتیب سووتان - بەھوی موسولمانان - نیە. بو یە کەم جار لە سەتە ی ھەوتەم دا، ئەم مەبەستە دیتە دی. کەسانیکی بە دیھینەرن.

یە کەم - ھیچ بە لگە و سەرچاوە یە کیان نیشان نە داوە و بە راستی باسگیرانە وە کە یان بایە خو باوەر پیکراوە یی میژوی نیە و ئە گەر جگە لە و کە مایە سییە، ھیچ ناتەواوی دیکە شی نە بایە، بو یی بایەخی و تە کە یان ھەر ئەمە بەس بوو.

دوو ھەم - تەواوی ئەوانە جگە لە ابو الفرج و قفطی، بەیت و باوو باسیکی سەر زمانی خە لکیان گیراوە تە وە نە ک بە سەر ھاتیکی راستە قینە یان نووسی بیّت. لەروا ئەتی قسە گیرانە وە و یاسای باس وەر گرتنی میژوی دا، ھەر وەختیک باسگیرو، لە جیاتی ئە وە ی عەینی بە سەر ھاتە کە بگیری تە وە، «وتە ی سەر زمانان» بنووسی تە وە، یانی لە جیاتی ئە وە بلی: شتیکی ئاوا رووی دا، بنووسی: «ئە لین شتیکی وا، رووی داوە»؛ نیشانە ی ئە مە یە، کە ھەتا وێژە ریا نووسەر، بوخوی بروای بەروودانی ئە و بە سەر ھاتە نیە.

سی ھەم - باسە گیردراوە کانی سەتە ی ھەوتەم، کە ریشە و کانگای باسە کانن، یانی باسگیرە وە یی عبداللطیف و ابو الفرج، لە ناوہ روک دا بریتین لە دە لە سە و دروی ئاشکرا، کە ئە مە ش بە لگە ی یی بایەخی ئەوانە.

جگه له تهاوی ئەمانه، چ لهبارهی ئێران و چ سهبارت به ئەسكه ندهریه،
 نیشانهی روالهتی (قرائن خارجی) ههیه، که ئەگەر نهبوونی و که مایهسی
 به لگهیی و ناوه روکیشیان نهبایه، ئەو روالهتی راسته قینانه، و تهی ئەوانی له بایهخ و
 باوهر پیکراوهیی ئەخست.

تکای لی بوردن له خزمهت خوینهران، سه بارهت به دریژه دانی وتار

رهنگه بو خوینهری بهریز، هم بروایه بیتهدی، که سه بارهت بهم مهبهسته،
بمدریژه قسم کرد بی و له کاری لیکولینهوه دا، زوری لهسر رویشتمو همر هم
کورته باسهم توزیک دریژ بگردایهوه، ئیتر بهس بوو.

دان بهمه نهمه که نهگهر چپروکی کتیب سووتان، تنیا بهناوی تاقهروو
داوهیهکی میژوی له ریازی لیکولینهوه دا، بکری لیک بدریتموه، ئیتر نیازی بهم
هموو لهسر رویشته نیه. بهلام خوینهری بهریز ئه بی بروانی، که هم داستانهیان
له جاغزی لیکولینهوه و له باری لیکدانه وهی زانستی دهرخستوه «سوژه» یهکیان
بو ته بلیغات و هه لئه له تاندنی خه لک لی دروست کردوه. بو لیکوله رانی بی لایهن،
چ موسولمان و چ غیری موسولمان، بی پایه و بی مایه بوونی هم نه فسانهیه،
سوورو روون و ئاشکرایه، بهلام کومه لانیکی که به چه شنیک قازانجی خویان له
به گوی گه یاندنی هم چپرو که نه بین، دهست هه لئاگرن؛ ته قه لا نه کهن له
ریگه کانی جوړ به جوړ، هم داستانه بکه نه هو راکه یاندن. به گوی گه یاندنی کتیب
سووتاندن له ئیران و له نهسکه ندریبه، ورده ورده، به چه شنی یهک «دهستوور» و
«یهک شیوهی پهلامار» دهرهاتوه.

شبلی نعمان له کتیبیلکهی «کتیبخانهی نهسکه ندریبه» دا ئه لی:

لیکولهرانی بهناوبانگی ئوروپایی وه کوو: گیون، کارلیل، گدفری، هکتور،
رنان، سیدلو و هی دیکه، زور بهی نهو باسه هیچو پوچانهیان - که سه بارهت
به ئیسلامو موسولمانان بلاو کراونهوه - به ناراستو بی بناغه زانیوه روون و
ئاشکرا، نه مانه یان داونه ته دواوهو، وه درویان خستوونهوه. بهلام له نووسراوه کان و

وتەى سەر زمانى زۆر بەى خەلك دا، هېشتا ھەر ماونو ئەبى بزائىن لەناو ئەو
 باسە بۆلۈ كراوانە كەوتمان، يەككىيان باسى سووتاندنى كىيىخانەى ئەسكەندەرىيە،
 يە. ئوروپا ئەم كارە ساتە (خەيالىيە) بەدەنگىكى سەيرو ئاھەنگىكى سامەينەر،
 بۆلۈ كروتەوھە كە بەراستى سەر سوور ھەنەرە. كىيەكانى مېژو، چىرۆك، ئايىن،
 مەنتىق، فەلسەفە، ھەى وەك ئەوانە، ھېچ كام لە نىشانەى ئەو مەبەستە، بەتال ئىن
 (بۆ ئەمەى ئەم چىرۆكە لە بېرى خەلك دا، ئاوتتە بىرى لەھەر چەشنە كىيىك دا،
 بەبىيانووى كەوھ، ئەم باسەيان تى پەستاتوھ، تا دەگاتە كىيى فەلسەفەو مەنتىق).
 ھەتتا سالىك لە ئازمون و تاقىكردنەوھى سالانەى «اونيورسىتە» ى كەلكەتەى
 ھىند (كە لە ژېر چاودەيرى ئىنگىلىسيەكان دا، بوو) لە كاغەزى پرسىياري دا، بۆ
 «منطق» كە چەند ھەزار نوسخەى لى چاپ كرا بوو، ھەلدا و زانينى مەتلۇكەى
 خوارەوھەيان پرسىيار كرتبوو.

ئەگەر كىيەكان دەگەل قورئان يەك دەگرنەوھ پيويستىيەك بەوان نىو ئەگەر
 يەك ناگرنەوھ ھەموويان بسووتتە.^۱

شېلى نەعمان لە دوايى دا، ئەو پرسىيارە دىئىتە پىش كە، چ سىياسەتتەك لە
 كارايە؟ ئايا ئەمە، ھاودەردى د، لسوزيە، سەبارەت بەو كىيەكانەى ئەلەن سووتاون،
 يا ھەستو ويستىكى دىكە لە كاردايە؟.

ئەگەر دل پى سووتانە بوچى سەبارەت بەو كىيى سووتانەى ئاشكراترو زۆر
 گرىنگتر، كە لەگىرانى «اندلس» (ئەسپانيا) و شەرەكانى سەلىبى دا، بەھوى
 خودى مەسىحيەكان بەدىھات ھېچ كاتتەك دلسوزى ناكرى؟!

شېلى بۆ خوى بەم چەشنە لە وەلام دا ئەلەى كە: ھوى ئەسلى ئەمەيە كە ئەم
 كىيىخانە، مەسىحيەكان بۆ خويان بەر لە ئىسلام لە ناويان بردو ئىستا
 بەراگەيانندنو بەگوى گەياندى زۆرە وە، وا نىشان ئەمدەن كە ئەم كىيىخانە،
 موسولمانان لەناويان بردو، نەك بۆ خويان. مەبەستى راستەقىنە، داپوشانى رووى
 گوناحى خويانە.

عىللمتو ھويەكى كە شېلى ناوى ئەبا، يەككە لەو عىللەتانەى مەبەستەكە،
 كەتەنيا لەبارەى كىيىخانەى ئەسكەندەرىيە وە راست ئەگەرى، چەند ھويەكى دىكە

له کاردايه. مه سئه له ی ئه سلی ئیستعمار. ئیستعماری سیاسی و ئابووری، ئهو کاته سهر ئه کهوی که له ئیستعماری فهرهنگی دا، سهر کهویت. بی بروا کردنی خه لک سه بارهت به فهرهنگی خویان، شهرتی ئه سلی ئهم سهر کهوتهیه.

داگیر کهر بهوردی لئی حالی بوه و تاقی کردو تهوه که، فهرهنگی کهلی موسولمان پالیان پیوه داوه و بیرو بروایه کی پیی ئه نازن، فهرهنگ و ئیدئولوژی ئیسلامی به و ئهوی دی هه مووی قسه و له چوار دیواری روئیشن و قسه کردن (کونفرانسه کان و جیژن گرته کان و کونگره کان و سیمیناره کان) تی ناپهری و ناچیته ناو کومل. بهس که وایه ئه بی خه لک لهو بیرمه لهو ئیمانمه لهو باوه ره و لهو دلیاکیه و جوانینییه، به تال و حه تال بکه ن تائاماده بکرین بو ئه وهی وینه ی غه ربیه کان بن.

بو بهد گومان کردنی خه لک به فهرهنگ و بیرو بروا په یام هینه رانی ئه وانه، کام شت لهماه چاکتره، که به نه سل و به ره ی نوی وانیان بدن که، ئهو که سانه ی ئیوه خه یال ئه که ن نه جات و رزگاری خه لک و پیشه وایی نه وعی به شهریان بو بهخته وهری پی ئه سپیرواوه و بهم ناوه هه لمه تیان برده سهر و لاته کانی دیکه و حکومه تانیان رووخاند، بوخویان په له وهرانه ترین کاریان کردوه و ئه مهش وینه و نموونه ی.

بهم هویه وه خوینهری به ریز، سهر سوور نامینی که به بروای کوری تاقی کردنه وهی سالیانه ی ئونیورسیته ی هیند، که به وهی ئینگلیسیه کان به ریوه ده برا، بو هه لدانی مه ته لو که ی منطق پرسیاریک نهمه بیندرا، جگه له وتاره دروستکراوه که ی (فه رمانی کتیب سووتاندن) و بو نووسه ریکی ئیرانیس که سهره تای فه لسه فه ی بو پله ی شه شه می ناوه ندی نووسیوه و ههر ساله ی ده یان هه زار نوسخه لهو چاپ ئه کری و ئه دریته دهس قوتاییانی بیخه به ری ساده دل و سافیلکه ی ئیرانی، لهو جیگایمه دا، که له باره ی «قیاس استثنائی» (واته لیک دانه وه و بردنه وه سهریه کی دوو مه به سته ی هه لکه و توو) له منطق دا، باس ئه کری، نوو سهر سهره رای بیر کردنه وه و زوره یان بو میشکی هیچ پرسیاریکی دیکه ی به بیردانه ها تو ه جگه له هه مان پرسیاره که ی پرسیار که رانی ئینگلیسی، له ئونیورسیته ی که لکه ته کردویانه و ناچار بو ه مه به سته که بهم چه شنه دا به مزین ی: ئه گونجی بردنه وه سهریه کی هه لکه و توو (قیاس استثنائی) له یه ک کاتا، لیک جیاو به

یه که وه نووسا، یانی تیکه ل بیت: وینهی ئەم چه شنه قیاسه و تهی به ناویانگی پیشه وای عهره به که وه ختی ویستی عیلهتو هو بو سووتاندنی کتیخانیهی ساسانیان بدوزیته وه و به کاریکی شیواو نیشان بدات، بهم جوړه ی دهلیل هیئاوه: ئەم کتیانه، یا ده گهل قورئان یه کیکن یا دژی ئەون، ئە گهر یه کن بوونیان شتیکی زیادیه، ئە گهر دژی ئەون ههر بهو چه شنه که زیادین زیانباریشن وههر شتیکی زیادیه و زیانبار بیت ئەبی له ناوچیت. که وایه له ههر حالا، ئەم کتیانه ئەبی ئاگر درین^۱.

چهند سال له مهو بهر، له موئه سسهی ئیسلامی حوسینییهی ئیرشاد، دوو وتارم بئاو کردهوه؛ که ناوه کهی «کتیب سووتانی ئەسکه نده ریه» بوو و بی بناغه بوون و درو بوونی ئەم باسه م روون کردهوه. له بیرمه که دوا ی ته و او بوونی ئەو وتارانه، له لایهن موسولمانیکی پاکیلکه نامه یه کم پی گه یشت بهم ناوه روک ومانایه: که تو بو دته و ی درو بوونی ئەم روو داوه، به خه لک گو ی بیست بکه ی؟! لی گهری، ئە گهر درو شه، با خه لک بیلین چونکه درو یه که بو مه سلحه ت و به گو ی گه یان دنی که دژی عومهری کوری خه ت تاب و عه مری کوری عاس.

ئەم موسولمانه پاکیلکه خه یالی کردبوو، که ئەم هه موو شه یوو و که ره نایه، که له ئوروپا را هه تا هیندی پر کردهوه؛ ئەم هه موو کتیبه له باره ی دا ئە نووسن و چیرۆکی بو دروست ئە که ن و بو ئە مه ی راست و حه تمی بیته بهرچاو، له کتیبه کانی فله سه فو مه نتیق و پر سیاری ئیمت حانی دا، ئە ی نووسن، بو خاتری ههستی دوژمنایه تی سه باره ت به عومهر یا دژی عه مری کوری عاسه، یان بو نزیک بوونه وه ی خو یان بو لای خوا و بو خزمه ت کردن به جیهانی شیعه و ئابروو بردنی غهیری ئەوانه. ئەم جوړه که سانه، نازان که مه به ست له هیئا نه پی شی ئەم چه شنه باسه، مه سه له ی ئیسلامه نه ک شتیکی تر؛ نازان که له دنیای ئەمرو دا، چه کی کار لی ها توو دژی یه ک دین و یه ک ئایین باسه کانی که لامی و دهلیل هیئا نه وه ی مه نتقی زه نی و بیراوهری نیه، له دنیای ئەمرو دا، شیوه ی توش ها تنی بروا پیکه رانی ئایینی که له میژو دا، ده گهل ئاکار و دیمه نی فره هنگ و شارستانی دیکه، کار لی ها توو ترین چه که، به قازانج یادژی ئەو ئایینه و ئەودینه.

ته و او

گولچينيك له كتيبې ژياننامه‌ي حه‌زرتي عومهر، سه‌بارت به كتيب سووتان

سه‌بارت به روون كردنه‌وي ئهم مه‌به‌سته، كه كتيب‌خانه‌ي ئه‌سكه‌نده‌رييه به‌هوي خودي مه‌سيحيه‌كان - به دريژايي ميژو - له‌چهند كه‌رت دا ئاگر دراوه و له‌ناو چوه، ئاغاي «باقر قائم‌مقامي» له كتيبې: ژياني ئاييني و سياسي عومهرې كورې خه‌تتاب، له‌ژير لاپه‌ره‌كاني ۹۶ تا ۱۰۱ به‌شي پازده‌ههم، تاريخي به‌لگه‌دارو روونكه‌روه‌ي هه‌يه.

ههر وه‌ك له سه‌ره تاكه‌ي ئهم كتيب‌دا نووسراوه: «الكساندر مازاس» نووسه‌ري به‌ناوبانگي فه‌رانسه‌وي، كتيبكي به‌ناوي ناو داراني روژه‌لات هه‌يه، كه جزمي يه‌كه‌مي ئه‌وكتيب، سه‌باره‌ته به‌چلونايه‌تي ژياني حه‌زرتي بيغمبه‌ر(ص) و حه‌زرتي عومهر و مه‌ئمون و سه‌لاحه‌دديني ئه‌ييوي.

ئاغاي قايم مقام، ژياننامه‌ي حه‌زرتي عومهرې به‌فارسى وه‌رگيراوه‌ته‌وه و له ريبه‌ندانى سالى ۱۳۱۹ ي كوچي هه‌تاوي‌دا له شره‌تي چاپي كتيب، چاپخانه‌ي به‌هار، بلاوي كردو‌ته‌وه.

ئاغاي قائم‌مقامي ئه‌نووسى: «له‌و كاته‌وه كه «بطالسه» به‌سه‌ر ئه‌سكه‌نده‌رييه‌دا زال بوون، شارى ئه‌سكه‌نده‌رييه، بوو به‌كانگه‌ي زانستو كتيب‌خانه‌يه‌كي گه‌وره - كه ژوماره‌ي كتيب‌كاني به‌حه‌وتسه‌ت هه‌زار ده‌گه‌يشت - له‌وي‌دا پيك هات. له‌سالى ۴۷ ي به‌ر له‌زايين كه له‌سه‌ر - پاشايه‌تي ميسر له‌نيوان «كلئوپاتر» و «بطلميوس» ي سيزده‌ههم بووبه‌ شه‌ر «ژوليوس سزار» به‌لايه‌نگري كلئوپاتر، هاته‌ ميسر و شارى ئه‌سكه‌نده‌رييه‌ي گه‌مارو‌دا. بطلميوس په‌ناي برده‌ كوشتكي پاشايه‌تي، بو‌ ئه‌وه‌ي ده‌ري به‌رينن، ده‌ورو به‌ري كوشتكه‌كه‌يان ئاور تي‌به‌ر داو ئاور

گه‌یشته کتیبخانه‌ی ئه‌سکه‌نده‌رییه‌ش و ته‌واو - یالانی که‌م - به‌شی زو‌ری ئه‌و کتیبخانه‌ی سووتاند.

ئهم به‌سه‌ر هاته، «قه‌یسه‌ر» و «سیسرون» (شیشرون) و هه‌ر وه‌ها «تیت‌لیو» (طیلس لیفیس) و میژو نووسه‌کانی دیکه‌ی هاو زه‌مانی ژولیوس سزار نووسیویانه و فیلسوفی به‌ناوبانگی رووم «سنگ» (سنگا)ش، دوا‌ی سه‌ته‌یه‌ک که‌له‌و رووداوه گوزه‌را وه، گیراویه‌ته‌وه، به‌چه‌شنیکی‌وا، که‌ئه‌و به‌سه‌ر هاته، نا‌کری حاشای لی بکری.

دوا‌ی ئه‌وه، ده‌ره‌ی «ژولیوس سزار» به‌ئاخر گه‌یشت و «مارک آنتوان» (مرقص یندونیس) و‌لاتی میسری داگیرکرد، گیرۆ ده‌ی ئه‌وینی «کلئوپاتر» بوو و نزیکه‌ی سالی چلی (٤٠) به‌ر له‌زایین، ته‌واوی ئه‌و کتیبخانه‌ی که‌له‌ کتیبخانه‌ی پاشاکانی برجو (پرگام) - له‌ ئاسای پچووک - بوو، پیشکه‌شی کرد به‌ کتیبخانه‌ی ئه‌سکه‌نده‌رییه.

ژوماره‌ی ئهم کتیبخانه، ده‌گه‌یشته دووسه‌ت هه‌زار و بوونی ئه‌و کتیبخانه، هیندیک له‌ ره‌ونه‌ق و بره‌وی کتیبخانه‌ی ئه‌سکه‌نده‌رییه‌ی زیاد کرده‌وه و دوا‌یه‌ش، زو‌ر له‌ کتیبه‌ نووسراوه‌کانی پیاوه هه‌لکه‌وتوه کانی رووم و یونان، به‌م کتیبخانه پیشکه‌ش کرا.

کاتی ئایینی مه‌سیح هاته و‌لاتی میسره‌وه، زانست و تئوت (باوه‌ری به‌دووخوا) له‌گه‌ل زانست و شه‌ریعه‌تی مه‌سیحیه‌ت، به‌ره‌نگاری یه‌ک بوون و فیرگه‌کان و ماموستاکانی مه‌سیحی - به‌نه‌ینی - ده‌گه‌ل زانست و زانیی قه‌دیم، ده‌ستیان کرد به‌ دوژمنایه‌تی و به‌ر به‌ره‌کانی.

چون ئیمپراتوره‌کانی رووم، ئایینی مه‌سیحیان قبول کردو ئه‌ودینه بوو به‌ ئایینی ره‌سمی ده‌وله‌تی رووم، زانست و زانیی ئایینی زه‌مانی پیشوو باوه‌ری به‌دووخوا، که‌وته دوا هه‌ناسه‌ی مردن و رفحه‌کانی کتیبخانه‌ی ئه‌سکه‌نده‌رییه، له‌ کتیبه‌ نووسراوه‌کانی زانایانی مه‌سیحی و کتیبه‌کانی ئایینی ئاخذران.

«تئودوزی یه‌که‌م» (تادوسیسی) (٣٧٨-٣٩٥) ئیمپراتوری رووم، له‌ ئایینی مه‌سیح دا، زو‌ر دلسوزو سه‌ختگیر بوو. ئه‌مری کرد تا ته‌واوی په‌رستشگا‌کان و فیرگه‌کانی بو‌ته‌په‌رسته‌کان تیک ده‌ن و هه‌تا ده‌توانن له‌ ناویان به‌رن و به‌ تاییه‌ت کو‌شکی «سرایس» - که‌له‌ ئه‌سکه‌نده‌رییه‌ دا بوو - و کتیبخانه‌ی ئه‌سکه‌نده‌رییه -

که به هوئی سووتان و رووخانی کوښکه کانی «بطالسه» ی قدیم راگويز را بونه
 ئهوی - خاپوور کراو ئهوی له کتیبخانهی ئهسکه ندهریه مابووه، بهم هوپهوه له
 ناو چوو.

له سالی ۴۱۵ ی زایینی، فرماندهی بهناوبانگی ئهسکه ندهریه، بهناوی
 «کیرلسی گهوره» - که له ئایینی مهسیح دا لایه نگرینکی سهختگیر بوو - به
 دوژمنایهتی ده گهل «هیپاتی» - ئافرهتی فلسفه فزانی ئهو زه مانه - ئهو کتیبه
 فلسفه فیه، که له دهوهری پيشو مابوونهوه، ئاگر دران و «هیپاتی» بو خویشی کوژ
 را (۳۷۰-۴۱۵).

له سالی ۵۲۹ ئیمپراتوری به ناوبانگی رووم «ژوستی نین» وای به باش زانی
 تهوای فیرگه کانی فلسفه ی قدیم له ناو چی و بریاری دا، تا دهرگای فیرگی
 بوت په رسته کان بیهستن. ئهم فیرگه یه، ته نیا مه دره سه یه ک بوو که له چه شنی
 فیرگی بوت په رسته کان مابووه. وا به به ستنی ئهو مه دره سه یه، کتیبه
 نووسراوه کانی زانایانی دهوهری دوو خوایی، له والاتی ئیمپراتوری رووم، له بهین
 چون؛ به جوړینکی وا که نازانین ئایا به راستی له کاتی په لاماری عهره ب، کتیبخانه ی
 ئهسکه ندهریه، خاوه نی کتیبانی فلسفه به بوه یا خیر وله دایرة المعارفی به ریتانیا
 بهم باسه ئیشاره کراوه. که وابو، ئهوی «ابوالفرج» سه بارهت به سووتان دنی
 کتیبخانه ی ئهسکه ندهریه، به دهستی عهره بان نووسیویه، هه له دهله سه یه ک زیاتر
 نیه. چونکه کتیبخانه ی ناوبراو، دوا ی ئهو سووتمانه ی که پیی گه یوه و دوا ی
 ئاگرینکی که به فرمانی «تئودور» تیی بهر دراوه، خاوه نی ئهوه نده کتیب نه بوه
 که شیاوی باس لی کردن بیت.

ئهم باسه دروپه له کتیبی پیشینیانی عهره بو رووم دا، باسی نه کراوه و ته نیا
 میژو نووسیگ شهش سمت سال دوا ی گیرانی میسر، له خورا، نووسیویه و
 گهوه ری کردو تهوه، و هه رای ساز کر دوه!! و له حالیکا ولاتی میسر خاوه نی
 میژوه، باسی ناوبراو له میژوه کانی ئهوی دا نابیندری.

«بطلر» له ریشه وه ئهو باسه ی لیک داوه تهوه و تویه: «شک بو ئهوه ناچی
 عهره به کان کتیبخانه ی ئهسکه ندهریه یان سووتان دیت؛ چونکه عهره بان یازده
 مانگ دوا ی زال بوون به سهر ئهسکه ندهریه دا هاتنه نیو شاره که وله بریاری
 ناشتی دا نووسراوه که روومیان ئه توانن ئهوی هه یانه له ئهسکه ندهریه رای

گوڙن و له تهواوی ټهو یازده مانگه دا، ریځای دمریا کرابووه. کهوا بوو، ټه گهر له کټیځانهی ټهسکه نده رییه دا، کټیځی زانستی بو بایه، بهیه قین روومیان له گهل خوځان ټه یان برده دهره وه».

بو ټاگاداری زیاتر، بروانریته کټیځی که «شبلې نعمان» سه بارهت به کټیځانهی ټهسکه نده رییه نویویهو به هوځی ټاغای «فخر داعی» به فارسی وهر گیر دراوه ته وه.

تهواو

